

ให้ธรรมเป็นทาน

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ถาม-ตอบ ปัญหาธรรม วันที่ ๒๕ มีนาคม ๒๕๕๒

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองขาว อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

เอาละ ไอ้เรื่องประพฤติปฏิบัติ ไอ้เรื่องทำความดี ในสังคมทุกสังคม มีคนดีและคนเลว นี่พูดถึงสังคมข้างนอกนะ คนรักเท่าผืนหนัง คนชังเท่าผืนเสื่อ เราจะทำอะไรสิ่งใดแล้ว จะให้คนเห็นดีเห็นงามกับเราทั้งหมดเป็นไปได้หรือไม่ได้หรอก พระพุทธเจ้านะเวลาท่านสอนนะ สอนถึงโลกธรรม เวลาภิกษุมีปัญหาขึ้นมา ท่านบอกเลย

“ภิกษุทั้งหลายให้ดูเราเป็นตัวอย่าง คนที่โค่นโลกธรรมรุนแรงที่สุดคือเรา ตถาคต”

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า สร้างบุญญาธิการมา ๔ อสงไขย แสนมหากัปถึงเป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านพยากรณ์เอง ว่าท่าน พูดถึงเปรียบกับพระพุทธเจ้าทุกๆ พระองค์ว่า ท่านอายุสั้น และธรรมชาติของท่านก็อยู่ในโลกนี้ไม่ยืนยาว ขององค์อื่น ๘๐,๐๐๐ ปี นี่ ๕,๐๐๐ ปีนะ

ถ้าพูดถึง ๘๐,๐๐๐ ปี พระศรีอริยเมตไตรยนี้ ๘๐,๐๐๐ ปี แล้วอยู่ทั้งชีวิต ชีวิตหนึ่ง ๘๐,๐๐๐ ปี พอ ๘๐,๐๐๐ ปี นี่หมดไปพร้อมกับศาสนา แต่ถ้าพูดถึงของเรานะ ของพระพุทธเจ้าเรานะ ถ้า ๘๐ ปี แล้วพระพุทธเจ้าปรินิพพานไป แล้วศาสนานี้หมดไปนะ พวกเราจะไม่เจออะไรเลยละ

นี่ยังคิดนะ ๘๐ปี แต่ที่ทรงวางธรรมวินัยไว้เป็น ๕,๐๐๐ ปี นั่น ๘๐,๐๐๐ ปี ไซ้ไหม ถ้า ๕,๐๐๐ ปี ศาสนาจะชัดเจนมากในสมัยพระพุทธเจ้าเท่านั้น ถ้าพระพุทธเจ้าปรินิพพานไปแล้ว เราจะไม่ได้อะไรกันเลย ประสาเรานะถ้าไม่ได้อะไรเลย ย้อนกลับไป สมัยกองทัพธรรมเราที่มาจากอีสาน

กองทัพธรรมมาจากอีสาน สมัยนั้นคนถือผี เป็นความเชื่อของเรา เราไม่มีที่พึ่ง เราถือผี ได้ไก่มาตัวหนึ่งก็ผ่าซีก ซีกหนึ่งเอาไว้ทำอาหาร อีกซีกหนึ่งต้องไปเซ่นผี ถ้าไม่

เช่นผี เดียวคิดว่า จะทำให้การกสิกรรมของเรามันจะไม่เรียบร้อย มันจะไม่ดี แล้วฝนฟ้า มันจะไม่ตกต้องตามฤดูกาล

นี่พูดถึง ถ้าไม่มีศาสนา เห็นไหม คนต้องการที่พึ่งอาศัย แต่ก็พึ่งอาศัยไปอย่างนั้นนะ ต้องพึ่งอาศัยไปข้างนอก แต่นี้เพราะมีธรรมวินัย แล้วเรามีครูบาอาจารย์ ครูบาอาจารย์ของเรา หมายถึงว่า จิตวิญญาณที่สร้างบุญญาธิการมา หลวงปู่มั่น หลวงปู่เสาร์นี้ มาบรรลุมรรค มาตรัสรู้ธรรมขึ้นมา แล้ววางธรรมและวินัย

บอกธรรมวินัยตรงไหน ตอนที่ทางอีสานถือผี หลวงปู่สิงห์นั้นะเป็นแม่ทัพธรรม ที่ไหนนะมันเป็นป่าเขามาก แล้วมันจะเกิดไข้ป่า พอไข้ป่ารุนแรงไข้ไหม ใครเข้าไปบุกป่าที่ไหนตายหมด

ถ้าทางวิทยาศาสตร์บอกนั่นคือ ไข้ป่า แต่ถ้าทางประเพณีวัฒนธรรม เขาว่าป่านั้นมันเย็น ป่านั้นมันมีเจ้าป่ามีอะไรต่างๆ มันก็มีความกลัววกไปด้วย สิ่งที่เขากลัวเขาเป็นไป นั่นคือความจริงของเขา เพราะเขาไม่มีที่พึ่ง แต่พอครูบาอาจารย์ของเราประพฤติปฏิบัติมา ให้มาถือพระรัตนตรัย

สมัยเราไปอยู่ทางอีสานนะ อย่างแถวคงหม้อทอง แถวภูทอกนี้ ไม่มีใครกล้าเข้าไปอยู่หรอก เข้าไปนะ ตายหมด ถ้าทางวิทยาศาสตร์นะเขายกเป็นไข้ตายหมด แต่พอเวลาคนไปทำอะไร มันจะเป็นไข้ออกมา เป็นไข้ออกมา แต่เวลาพระพาเข้าไป นี่ไง นี่กองทัพธรรม เวลาพระพาเข้าไป เพราะพระเราไม่เชื่อเรื่องนี้อยู่แล้ว

ถ้าเป็นพระที่มีคุณธรรมนะ พระนี้คุณธรรมต้องสูงกว่า คุณธรรมต้องช่วยตัวเองได้ คุณธรรมต้องปกป้อง ถ้าพูดถึงประชาชนนะ ถ้าถือศีล ๕ ให้ถือศีล ๕ ให้ทำใจให้สงบ ถ้าถือศีล ๕ ทำใจให้สงบ สิ่งนั้นจะเป็นประโยชน์ ถ้าเป็นประโยชน์ขึ้นมา มันก็ทำกสิกรรมได้ ทำสิ่งต่างๆ ได้

นี่ถ้า ๕,๐๐๐ ปีไม่มีนะ เราก็จะเป็นกันอย่างนั้นไป แล้วนี่ ๕,๐๐๐ ปีไปแล้ว ถ้าศาสนาไม่มี กว่าโลกจะปรับตัวนะๆ พระศรีอริยเมตไตรยจะมาตรัสรู้อีกข้างหน้า ยังอีกยาวไกล ทำไมกาฬเทวิล ก่อนที่พระพุทธเจ้าจะตรัสรู้ กาฬเทวิล ระลึกอดีตชาติได้อเนกต ๔๐ ชาติได้ อยู่บนพรหมนะ นั่นนะก็ต้องการศาสดา ต้องการครูบาอาจารย์เหมือนกัน

แต่ความต้องการของเขา เพราะเขาได้ฤทธิ์สมบัติ เขารู้อดีตชาติได้ทั้งหมดเลย แต่เขาไปไม่รอด ไปไม่รอด ที่ว่าพื้นฟูมาจนเจ้าชายสิทธัตถะเกิดแล้ว สิ่งที่ทำนะ โลกเป็น อย่างนั้น มีทั้งโลกจากภายนอก โลกจากภายใน ถ้าโลกจากภายใน มันมาที่เราละ

โลกจากภายใน ความคิดของเรา ความเห็นของเรา ความดีของเรา คุณธรรมของ เรา สิ่งต่างๆ ที่เป็นของเรา คำว่า เป็นของเรานะ เราเป็นของเราหมดเลย ดีก็เรา ชั่วก็เรา คำว่าดีก็เรา ชั่วก็เรา ต้องเป็นคนที่ยึดมั่นแล้วถึงเข้าใจว่า ดีก็เรา ชั่วก็เรา แต่ถ้าเป็นเรา ดี กับชั่วเป็นอันเดียวกันไง ดีก็ยึด ชั่วก็ยึด ว่าเป็นเรา คือเราไม่รู้ดี รู้ชั่วนะ เรายึดความคิดเรา ตลอดนะ พอยึดความคิดเราตลอด เราก็ทำตามประสาเราไปอย่างนั้นนะ

ถ้าทำประสาเราไป เวลาข้างนอกนะ หมายถึง สังคมโลก เราจะเห็นเลย สิ่งใดทำ ไม่ถูกต้อง สิ่งใดทำดี เราจะแยกแยะได้ แต่ใจเราแยกแยะไม่ได้ ถ้าแยกแยะไม่ได้ มันต้อง ฟังครูบาอาจารย์

ความที่ว่าต้องฟังครูบาอาจารย์ คู่มือ อย่างในการประพฤติปฏิบัติเราต้องฟังองค์ สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า มีศีล เอาศีลเอาธรรม เป็นเครื่องตัดสิน ว่าสิ่งนั้นดีหรือไม่ดี ถ้าสิ่งนั้นดี นี่เข้ามาปัญหานี้เหมือนกัน

ปัญหาว่า ถ้าไปบ้านตาแล้วไปฟังบารมีให้หลวงตาช่วย คำว่า “หลวงตาช่วย” นะ มันช่วยตรงไหนรู้ไหม มันช่วยตรงที่เราเริ่มเรง เราศรัทธาใจ ความศรัทธาทำให้เรา อยากปฏิบัติเห็นใหม่ อย่างเช่นเราอยู่กันปกตินี้ เราจะไม่ทำอะไรกัน เราทำอะไรก็ตามแต่ ความคิดเรา แต่พอเจอหน้าครูบาอาจารย์นะ มันทำให้เราดูดีขึ้นมา

มันทำให้เราดูดีขึ้นมา มันทำให้เรากระชับกระเฉง แต่ด้วยการปฏิบัตินี้ ท่านเป็นหลัก ช่วยให้เรา ท่านเป็นที่เจริญศรัทธา ถ้าพูดถึงถ้าไม่มีอะไรเลย ในมงคล ๓๘ ประการ การ พบสมณะเป็นมงคลอย่างยิ่ง และสมณะมี ๔ สมณะที่ ๑ สมณะที่ ๒ สมณะที่ ๓ สมณะที่ ๔ สมณะที่ ๑ พระโสดาบัน สมณะที่ ๒ สกิทา สมณะที่ ๓ อนาคา สมณะที่ ๔ นี้พระอรหันต์

การเห็นสมณะเป็นมงคลอย่างยิ่ง แล้วครูบาอาจารย์ของเรานี้ เราเชื่อกันว่า ท่าน สิ้นกิเลส แล้วเราไปเห็นท่าน เราไปเห็นแล้วเอาท่านเป็นตัวกระตุ้น กระตุ้นความเพียร

ของเราไง กระตุ้นให้เรามั่นคง กระตุ้นให้เรามีความเพียร กระตุ้นให้เราจริงจัง นี่มันมีผล
ตรงนี้

แต่การประพฤติปฏิบัตินั้นมันก็เป็นเวรเป็นกรรมละ การประพฤติปฏิบัติ มันต้อง
เป็นของเรา พอเป็นของเรานี้ มันมั่นใจ เราเคยอยู่กับครูบาอาจารย์มาเหมือนกัน อย่างเช่น
เราปฏิบัติของเราอยู่คนเดียว ปฏิบัติแล้วมันเห็นอะไรมา มันก็เห็นอยู่ ใจจริงๆ นะมัน
บอก มันไม่ใช่หรอก

แต่ในอีกความรู้สึกหนึ่งบอก ทำมาเกือบเป็นเกือบตาย แล้วเห็นอย่างนี้ปั๊บ มันก็
อยากได้ พออยากได้มันก็ติด มันก็เสียเวลามากนะ มันติดมันเสียเวลาของมันไปอย่างนั้น
เยอะมาก นี่พอปฏิบัติไปถึงที่สุดแล้ว พอเข้าใจปั๊บ เพราะไปเจอครูบาอาจารย์ท่านชี้ว่า
นั่นเป็นความที่ผิด เราก็อพยายามปฏิบัติของเราขึ้นมา นี่พอความเห็นอันละเอียด ความ
หลุดกอันละเอียดมันมากขึ้นไปเรื่อยๆ ใจ พอเห็นอันละเอียดมันก็กลัว คนเรา กลัว
หรือว่า ไม่แน่ใจตัวเอง การกระทำของเรานี้ ให้ผลไม่เต็มทีหรอก

แต่พอเราเข้าบ้านตาไป เราทำตัวเองตลอดเวลาอะ หลวงตาท่านอยู่บนกุฏิ
หลวงตาท่านอยู่บนกุฏิ! เรามีอะไรจะไปให้ท่านแก่ล่ะ พอมีอะไรจะไปให้ท่านแก่ มันทำ
ให้เราเน่慕尼ะมาก!慕尼ะมาก! เวลาเราพูดเอาประสบการณ์เรามาพูดนะ

ถ้าคนฟังบ่อยๆ ก็คงคิดว่าเราขี้โม้ อย่างว่า เคนจกรรมทั้งวันทั้งคืนนี้ จริงๆ นะ
เพราะถือเนสัชชิก กลางคืนมันไม่นอนอยู่แล้ว กลางคืนไม่นอนนี่ มันเป็นเรื่องปกติ มัน
เป็นเรื่องธรรมดา พอเรื่องธรรมดาแล้วนี่ พอดอาหารเข้าไป มันยิ่งสุดยอดเลย เพราะ
อะไร เพราะถ้าเราไม่อดอาหารนะ เข้าขึ้นมาเราต้องทำข้อวัตรแล้ว

ก่อนรุ่งอรุณนี้เราต้องลงไปศาลาละ ไปขัดศาลา ไปเตรียมอาสน์สงฆ์ ไปเตรียม
สิ่งต่างๆ ขัดศาลา ไปทำความสะอาดศาลา เสร็จแล้วก็เตรียมผ้าออกบิณฑบาต พอ
บิณฑบาตกลับมาเสร็จแล้วนะ ก็รีบเทอาหารออก พอเทอาหารเสร็จ ต้องรีบแจกอาหาร
ต้องรีบเข้าไป อาหารมา กว่าเสร็จ

ถ้าอาหารมา อยู่ที่บ้านตานะ เมื่อก่อน เดียวนี้เราดูในทีวีไม่เหมือนเดิมแล้ว ไม่
เหมือนเดิมคือว่า หลวงตาดักองค์เดียว พอหลวงตาดักเสร็จแล้ว เขาก็แจกโยมเลย แต่

เมื่อก่อนนะ พอให้หลวงตาตัก ตักเสร็จจากหลวงตานะ พระจะต้องเอาอาหารทั้งหมดไปใส่ให้พระทุกองค์

แล้วบางทีเราอยู่ โห! แกงเบ่อเริ่มเลย แล้วมันเป็นเส้นแกงร้อนนะ อุ๊ย! ควันขึ้นกรุ่นๆ เลย ยกนี้แล้วตักใส่บาตรให้พระ พอพระเจาภานะขึ้นนี้ พระจะหลบหลีก พระจะหลบ โอ้เราก็คิดตามประสาเรา เพราะเราไปอยู่กับท่านไซ้ไหม เราบอกว่า

“ถ้าการแจกอาหารมันไม่จบ งานไม่เสร็จ ท่านก็จะให้พรไม่ได้ แล้วเรื่องการขบฉัน มันก็จะเป็นไปได้”

อะไรที่มันเป็นสิ่งที่ว่าเขาลำบากลำบาก หรือว่าเขาหลบหลีกกัน เราเข้าไป ๒ มือ ยกขึ้นมาเลยนะ แจ้งๆ เลย แล้วก็ตักใส่บาตรให้พระทุกองค์ ถ้าองค์ไหนเอาผ้าปิดไว้แล้วก็สิทธิของเขา เขาไม่เอาแล้ว แล้วตักใส่แล้วนี้ ต้องไม่ให้หยด อย่าให้หยดใส่บาตรเขา เพราะอาหารถ้ามันหยดแล้วมันจะเปื้อน เราต้องทำ ทำให้มันเสร็จขึ้นมาเพื่อความสงบเรียบร้อย เพื่อการเคลื่อนไปของสังคม ของกิจกรรมนั้น นี่ภักติก

พอเสร็จแล้วนะ ท่านก็ให้พร ให้พรเสร็จแล้ว เราถึงได้นั้น พอฉันเสร็จแล้วนะ ท่านจะเทศน์ เราก็ดั่งบาตรเก็บบาตร พอท่านเทศน์เสร็จแล้ว โยมกลับ ศาลาเนอะเยอะเลย ต้องเก็บภาชนะทั้งหมดเลย แล้วฉันคนละใบนี้ ขึ้น กับผ้าเช็ดนี้ จุ่มน้ำ ทำความสะอาดก่อน

ทำความสะอาดเช็ดพวกไขมันพวกอะไรออกก่อน เพราะถ้าไม่เช็ดไขมันเราจะขัดพื้นไม่ได้ ต้องเช็ดล้างไขมันเสร็จ ทำความสะอาดเสร็จ แล้วพระอยู่เฝ้าก็ต้องเก็บของที่เขาวាយหลวงตาเก็บเข้าไปเป็นส่วนกลาง จัดเสร็จ จบ ทำอะไรเสร็จแล้วถึงได้กลับไปภาวนา

พอภาวนาเสร็จถึงบ้ายโฆ มาฉันน้ำร้อนแล้ว พอฉันน้ำร้อนเสร็จ กลับไปตักตาดออกมา ตักตาดออกมาต้องโยกน้ำ เข็นน้ำไปใส่ตามห้องน้ำ หลังศาลา หน้าศาลา ใส่หมดเลย แล้วประสาเรานะ เราเป็นคนที่เป็นแบบว่า เห็นใจเพื่อน พอเขาเข็นเสร็จ เขาเข็นกันนิดหน่อย เขาก็หลบไปทำธุระส่วนตัวแล้ว

ทีนี้ เราไม่อย่างนั้นสิ เรายัง ไปถามพวกนพคต นพคตนี้เขาแบบว่าเป็นคนรับจดหมาย จดหมายของญาติโยมเข้ามาจะขอพักที่บ้านตาด เขาจะขอพักหลังไหนบ้าง พอขอพักเสร็จปั๊บนี้ เขาต้องจัดที่ให้ พอจัดที่ให้ เราต้องเข็นน้ำไปใส่ตุ่มในห้องน้ำนั่น

พระเจ้าไม่ทำกันหรอก แต่เรารู้ ไปถึงนั้น เราก็จะเข็นไปให้เพื่อน เพื่อนทำอะไรอยู่ ขาดแคลนอะไรอยู่ เราก็จะเข็นไป นี่พอโยกน้ำๆ เมื่อก่อนบ่อนั้นนะ โยกจนแห้งเลย พอแห้งแล้วต้องรอให้ตาน้ำมันมา บางทีจนค่านะ กว่าจะโยกน้ำไปส่งให้นพคต ที่เขาจะเอาไปใส่โอ่งในห้องน้ำตามกุฏิที่โยมมาพัก เสร็จแล้วเรายังได้สร่งน้ำ เสร็จแล้วถึงได้ภาวนา

นี่พอดอาหาร พอดอาหารแล้วนี่ ใครอดอาหาร หลวงตาบอกว่า เราลงทุนด้วยกระเพาะของเราแล้ว ลงทุนด้วยร่างกายของเราแล้ว ถ้าลงทุนอย่างนี้ ท่านบอกให้ภาวนาเลย พอภาวนานี้ข้อวัตรยกเว้น ถ้าพระอดอาหาร พระไม่ต้องทำข้อวัตร เว้นไว้แต่พระที่เข้าเวร ถ้ามีเวร ต้องมาเข้าเวร

พอดอาหารปั๊บ ไปปฏิบัติ พอปฏิบัตินี้ อดนอนด้วย การอดอาหารนี้ จะออกมาฉันทะน้ำป่านะตอนบ่ายโมง นอกนั้นภาวนาทั้งวันทั้งคืนเลย นี่การเดินจงกรมนี้มันถึงได้ทั้งวันทั้งคืน ๗ วัน ๗ คืน เราเดินจงกรม ๗ วัน ๗ คืน มันจะเร่งตัวเองตลอดเลย เพราะเมื่อก่อนมันทุกข์ มันทุกข์ว่าเวลาภาวนาผิดพลาดไปแล้วนี่ คนแก้ไขมันไม่มี

แล้วโทษนะ เมื่อก่อนไม่รู้ล่ะ แต่เดิมคนยังง่องอยู่เป็นธรรมดา การปฏิบัติใหม่ คนมันก็ยังง่องอยู่ ก็คิดว่าพระผู้ใหญ่ พระที่มีพรรษา คือพระที่รู้หมดคณะ ไปถามปัญหาองค์ไหนแต่ละองค์ ถามไปเถอะไปไหนมา สามวาสองศอก เราถามไปอย่างหนึ่งนะ เขาตอบไปอย่างหนึ่ง

แล้วพอดอนหลังเราภาวนาเป็นขึ้นมา เราภาวนาเป็นแล้ว เราถึงมาย้อนทีหลังนะ มันเศร้าใจนะ เพราะภาวนาเป็นขึ้นมาะ เราไปเที่ยว ไปพักวัดไหนก็แล้วแต่ นี่อย่างนี้เวลาโยมมานี้ อาจารย์หน้าที่ของพระผู้ใหญ่ต้องตอบปัญหาธรรมะ เราไปนั่งฟัง ตอบผิดทั้งนั้นเลย

เราถึงย้อนกลับไปตอนที่เราเป็นพระเด็กๆ แล้วไปถามเขาไง โทษนะ เขาก็ตอบเราอย่างนี้ แล้วมันจะถูกได้อย่างไร ตอบผิดเพราะอะไร เพราะเขาถามเรื่องสมาธิ พระ

ตอบเรื่องสมาธิไม่ถูกนะ พระกรรมฐานไม่รู้ว่าเป็นสมาธิ หรือไม่เป็นสมาธินะ อย่าให้อ่อยชื่อเลย เพราะเราไปนั่งฟังอยู่ตลอด เราก็เหมือนโยมนี่ ไปนั่งฟังองค์นั้นตอบปัญหา ไปนั่งฟังองค์นี้ตอบปัญหา ตอบปัญหาเสร็จแล้วก่ายหน้าผาก

เฮ้ย! มันไม่เป็นจริงๆ วะ เราคุยกับตัวเองนะ เฮ้ย! มันไม่เป็นจริงๆ ถ้ามันเป็นจริงๆ นี่ ไอ้นี้จะไร ถ้าเราขึ้นมา ไอ้นี้จะไรก็กระดาษนะ เฮ้ย มึงไม่รู้จักกระดาษหรือ พอขึ้นกระดาษมา มันบอกว่า ไอ้นี้จะไรนี่ ไอ้นี้เป็นเหล็ก ไอ้นี้เป็นเพชร เป็นอะไร....มึงบ้า เขายืนมานี้คืออะไร นี่คือกระดาษ ก็ตอบกระดาษสิ แต่มันตอบ..ไม่รู้จักกระดาษ มันตอบกระดาษผิด

พอเราภาวนาเป็นแล้วนะ เราก็เที่ยวไปเหมือนเดิม ก่อนที่เราภาวนาไม่เป็นนะ เราก็เที่ยวไป วิเวกไป ก็ไปอยู่กับครูบาอาจารย์นี้ แล้วเรามีปัญหาขึ้นมา นี่ เราก็เข้าใจว่า ว่าท่านเป็นพระผู้ใหญ่ พรรษาต่างจากเรานี้ ๓๐- ๔๐ พรรษานี้ เพราะเรานี้ พรรษา ๑ พรรษา ๒ พวกนี้ก็ ๓๐-๔๐ พรรษาหมดแล้วนะ ตอนนี่เราพรรษา ๓๐ กว่าแล้ว ครูบาอาจารย์พระผู้ใหญ่ที่อยู่ที่นี่ก็ พรรษา ๖๐ แล้วนะ อย่างหลวงตามีเกือบ ๘๐ พรรษานะ พรรษา ๙๐ กว่าแล้ว แล้วตอนนั้นพรรษาเขาเยอะแล้ว เยอะแล้วด้วยความไม่แน่ใจใจ

ด้วยความไม่แน่ใจว่า พระนี้เป็นอาจารย์เรา พระเป็นผู้ใหญ่ อย่างน้อยต้องแก้ปัญหาเราได้ คือเราไปโรงพยาบาลหมอดูต้องรักษาเราได้บ้าง มันมั่นใจนะ ใหม่ๆ มั่นใจมากเลย เข้าไปโรงพยาบาล อย่างน้อยหมอดูต้องรักษาเราได้ แล้วก็ไปตามปัญหานี้ แล้วก็เชื่อ แล้วก็ทำไป หลงไปเยอะมาก

แล้วพอเข้าบ้านตาตไปนี่ เราแรงของเราๆ แล้วก็ทำตัวเองเลย ไปอยู่กับครูบาอาจารย์จะได้อะไร ก็ได้กำลังใจไป พอมีปัญหาเราขึ้นไปถาม ท่านถืบทกฤทุกทีเลย เพราะเรามั่นแรง ท่านถืบมาเราก็มี ได้โอกาสได้ปัญหา พอถืบมามันมีเหตุผลใจ เราก็มาตริค มาคิด

ไอ้โฮ มันทะลุปรุโปร่ง แล้วพอเราออกเที่ยวไป ก็อย่างที่ว่านี่ ไปอยู่ที่ไหนไปฟังไปฟัง ไม่รู้ตอบไม่ได้ นี่มันถึงเศร้าใจนะ ประสาที่เราพูดตรงนี้มากเพราะอะไรรู้ไหม เพราะเราเคยผ่านอย่างนี้มา ตอนที่เราก่อนไม่เป็น เราออกเที่ยวครั้งแรกนะ เราไปเราก็มีความมั่นใจว่า พระผู้ใหญ่ พระที่เป็นอาจารย์จะสอนเราได้ จะทำของเราได้ทั้งนั้น

พอไปทำจริงๆ แล้วมันไม่ได้ แล้วพอไม่ได้ หนึ่งไม่ได้ พอเราภาวนามีหลักมีเกณฑ์แล้วนี่ เราก็ไปเที่ยวเหมือนเดิม ไปอยู่กับเขา ทุกองค์เลย สายบ้านตาดนี้ ทุกองค์เราเคยไปอยู่ด้วยทั้งนั้นนะ

แล้วพอมีปัญหาขึ้นมาเนี่ย เขาไปพักภาวนากัน แล้วเขาก็ถามปัญหากัน เราก็นั่งฟังอยู่ สงสารคนถาม ไม่สงสารคนตอบนะ ไม่สงสารอาจารย์เลย ถ้าเราไม่เป็น เราไม่รู้ เราควรบอกเขาว่าเราไม่เป็น ไม่รู้

เราไปฟังอยู่นะ พวกหมอนี่เขาพัก ลาพักร้อนแล้วเขาก็มาภาวนา แล้วพอจิตเขาสงบ จิตเขาเป็นสมาธิแล้วเขาไปถามนี้ เขาบอกว่า “ไม่ใช่ๆ” เราฟังดูนะ นี่สมาธิเขาบอกไม่ใช่ ไม่ใช่เพราะอะไร เพราะเราเป็นพระผู้ใหญ่ เราภาวนาเกือบเป็นเกือบตาย พระส่วนใหญ่ถ้าภาวนาไม่มีหลักเกณฑ์นี้ อูย ! เราทำขนาดนี้ เขามาทำแป๊บๆ เขาจะได้ ได้อย่างไร ทั้งที่เขาทำได้ แล้วเราดูเขาได้ เพราะอะไร เขาได้เพราะเขาทำงานแล้วเขาเครียดมาก หมอนี่เขาได้พักร้อน ๑๐ วัน เขามาทำของเขา เขาได้โดยสับสน หล่น โดยพลุก้อะ

สมาธิก็คือสมาธิเนี่ย สมาธิก็ตอบไม่ถูก ตอบไม่ถูกไม่ว่านะ ตอบไม่ถูกแล้วบอกเขาว่าไม่ใช่เนาะ คนเราพอบอกว่าไม่ใช่เนี่ย อย่างเช่น เราเอาเงินมานี้ เราได้เงินมาพันหนึ่งแบงก์พัน เรามาถามโยมว่า นี่คืออะไร โยมบอกว่านี่ไม่ใช่แบงก์พัน เราก็โยนทิ้งเลย พอบอกเขาไม่ใช่ เขาก็ปล่อยไป พอเราฟังแล้วเศร้าฉิบหายเลย

ถ้าประสาเรา เราบอกว่านี่ ถ้าเราภาวนามาแล้วเนี่ย เราเป็นสมาธิ แล้วมาถามพวกโยม พวกโยมบอกว่า ไม่ใช่เนี่ย แล้วเราทำอย่างไร เราก็ต้องปล่อยใจให้ไหม เราไปทำให้ไหม ให้ไหม เพราะอะไร เพราะเราเป็นนักปฏิบัติ พอเราฟัง นั่งฟังแล้วเราก็อึด อึดมาก เรื่องนี้เพราะอย่างนี้นะ คุณหลวงตาท่านพูดว่า ท่านเป็นนักล่าอาจารย์ ท่านล่าอาจารย์มาก เวลาท่านปฏิบัติขึ้นไปนี่ ครูบาอาจารย์ หลวงปู่มั่น สอนท่านถูก ท่านทำของท่านมาได้

เวลาเราพูดนี้เพราะว่า หนึ่ง ก่อนที่เราจะเข้าไปอยู่บ้านตาด เราชุดงค์ไป เราวิเวกไป แล้วใจเรา เราไปนี่เราไม่ได้ไปเร่ร่อน เราไปภาวนา พอภาวนามันจะได้มากได้น้อย เราพยายามสู้เต็มที่ สู้ของเราขึ้นไป มันจะได้ไม่ได้นั้นมันเป็นอีกเรื่องหนึ่ง

ถ้ามันได้ขึ้นไปมันก็เป็นประโยชน์ มันไม่ได้มันก็เป็นเรื่องของกรรม เวลาปฏิบัติขึ้นมา ถ้ามีคนชี้นำที่ดี มันจะไปได้ดีมาก มันถึงทำตัวเองประจักษ์ ทำทายมาก ทำทาย

ตัวเอง ให้ตัวเองปฏิบัติ ให้ตัวเองเข้มแข็ง แล้วก็คิดถึงประสบการณ์ของเรา เราคิดถึงประสบการณ์ของเรา แล้วเราก็มามองหน้าโยมนี้ ร้อยทั้งร้อย ร้อยทั้งร้อยเลย

นี่เขาบอกว่า โดยธรรมชาติ โดยธรรมชาติ การให้ธรรมเป็นทานเป็นบุญมากที่สุด ไข่ใหม่ การให้ธรรมเป็นทาน ให้ได้บุญมากที่สุด แล้วเราก็บอกว่า แล้วเขาพิมพ์หนังสือให้ธรรมเป็นทานใหม่ แล้วเวลาเราพูด ให้ธรรมเป็นทานใหม่

นี่คำว่าให้ธรรมเป็นทาน ธรรมะของใคร เขาบอกนี้ธรรมะของพระพุทธเจ้า เขาบอกของพระพุทธเจ้านี้มันจะผิดตรงไหน ก็บอกของพระพุทธเจ้านะ แล้วเอ็งรู้ได้อย่างไรว่าอันไหนเป็นของพระพุทธเจ้า อันไหนไม่เป็น นี่เขาได้คัดลอกมาจากหนังสือของ... ๕ เล่ม มันเหลือมมแค่นี้

เราบอกนั่น ยิ่งตัวร้ายเลย ยิ่งตัวร้ายเลย ให้ศึกษาเฉพาะพุทธพจน์เท่านั้น มายืนให้เราเต็มเลยนะ พอเราอัดเข้าไปๆ นี่ เขาบอกขอให้ดูตรงนี้ เพราะเขาไม่เข้าใจ เขาพิมพ์เอง เขาไม่เข้าใจ เขาเอามาให้เราดู เขาบอกนี้มาจากพระไตรปิฎก พุทธพจน์เหมือนกัน

“เพราะจิตนี้หลุดพ้นแล้ว จิตจึงดำรงอยู่ เพราะเป็นจิตที่ดำรงอยู่ จิตจึงยินดีร่าเริง ด้วยดี เพราะเป็นจิตที่ยินดีร่าเริงด้วยดี จิตนั้นถึงไม่หวาดสะอุ้ง”

ตรงนี้เราก็น่าจะเต็มที่เลย เพราะเราบอกนะพระอรหันต์ไม่มีจิต พระไตรปิฎก พระพุทธเจ้าเป็นพระพุทธเจ้านี้ จะพูดว่า “เพราะจิตหลุดพ้นแล้ว จิตจึงดำรงอยู่ เพราะจิตหลุดพ้นแล้วจิตจึงดำรงอยู่” ญาค่านเต็มๆ เลย เขาบอกให้ดูบรรทัดท้ายซิ บรรทัดท้าย เพราะเขาศึกษามาเต็มที่เหมือนกัน เพราะบรรทัดสุดท้ายนะ

“เพราะจิตหลุดพ้นแล้ว จิตจึงดำรงอยู่ เพราะเป็นจิตที่ดำรงอยู่ จิตจึงยินดีร่าเริง ด้วยดี เพราะเป็นจิตที่ยินดีร่าเริงด้วยดี จิตนั้นจึงไม่หวาดสะอุ้ง เมื่อไม่หวาดสะอุ้ง ย่อม! ย่อมปรินิพพาน เฉพาะคนนั้นนั่นแหละ ย่อมปรินิพพาน”

คือว่า เพราะจิตหลุดพ้นจิตอะไรนะ เป็นการ ประสาเราว่า เป็นการทำจิตขึ้นมาเรื่อยๆ ใจ มันยังไม่หลุดพ้น เพราะถ้าไม่หลุดพ้น เมื่อไม่หวาดสะอุ้ง เพราะเมื่อจิตที่ยินดีร่าเริงดีแล้ว จึงไม่หวาดสะอุ้ง เพราะเมื่อไม่หวาดสะอุ้ง ย่อม! ย่อมปรินิพพาน นี่ เพราะคนไม่เข้าใจก็บอกว่า “เพราะจิตหลุดพ้นแล้ว จิตจึงไม่สะอุ้ง ก็คิดว่านี่คือนิพพาน”

เราบอกว่า พระไตรปิฎกนะ ท่านพูดกับใคร พูดสอนใคร ถ้าพระไตรปิฎกพูดสอนใคร ท่านพูด สอนฆราวาส ท่านยังพูดอนุบุพพิกขา พูดถึงเรื่องทาน เรื่องศีล เรื่องเนกขัมมะเรื่องออกประพฤติปฏิบัติ แต่นี้ด้วยความเข้าใจว่า ของฉันเป็นพุทธวจนะ ของฉันเป็นพุทธพจน์ มันจะสำคัญกว่าคนอื่นไง มันจะถูกต้องยิ่งกว่าของคนอื่นไง

แล้วคุณบอกว่าๆ แล้วของหลวงตาอย่างนี้ มันถูกต้องหมดเลย เพราะหลวงตาบอกว่า ถ้าไม่รู้เขียนไม่ได้ แต่อันนี้ มันเป็นภาษาบาลี มันเป็นภาษาที่มันแปลออกมา ใครเป็นคนแปล แล้วคนแปลนี้มันมีวุฒิภาวะ มันมีความรู้แค่ไหน

เมื่อกี้อาเล่มนี่มา เราจะต้องก้มลงกราบเขาเลยนะ เขาคิดว่าเขาทำถูก มันคิดว่ากูจะ กราบมันนะ กูใส่ๆ ใส่เปรี้ยงเลย บอกว่า ในเมื่อมันเป็น ทิฐิ ทิฐิของอาจารย์ของเขานี้ วัคนี้เขาทิฐิ ให้ศึกษาเฉพาะพระพุทธรพจน์เท่านั้น ให้ศึกษาพระไตรปิฎกเท่านั้น อย่างอื่นไม่เอา บอกอย่างอื่นไม่เอา ห้ามเลย

แล้วบอกว่า อ้าว ต้องศึกษาพระไตรปิฎกเท่านั้น แล้วพระไตรปิฎก สิ่งที่พระไตรปิฎกพูดมา พระไตรปิฎกสอนมาหลากหลายมาก แล้วตรงไหนพระไตรปิฎกสอนเรื่องให้หลุดพ้น แต่นี้ครูบาอาจารย์ ท่านพูดแต่เรื่อง คุณติ เราพูดถึงเรื่องปฏิบัติของหลวงปู่มันเลย ปฏิบัติพาพระกรรมฐานนี้ทั้งนั้นเลย ชัดๆ เลย

แต่เขาบอกว่ามันเป็นนิยาย มันเป็นคนพูด ถ้าพูดถึง ถ้าอย่างพวกเรานี้ เราเคารพหลวงปู่มันไหม เราเคารพครูบาอาจารย์ของเราไหม แล้วครูบาอาจารย์ของเราพูดออกมาท่านสอนมานี้ มันจะมีเนื้อหาสาระจริงไหม ทำไมมันไม่เอากันตรงนี้

แล้วพอ เมื่อกี้อาเล่มนี่ไปเต็มที่แล้วนะ เพราะเขากำหนดว่านี่สิ้นกิเลส นุ่นสิ้นกิเลส ถ้าสิ้นกิเลส ไอ้ของพินๆ นี่แม่งยังไม่รู้เรื่องอะไรเลยนี่ แล้วสิ้นกิเลสแล้วจะเอาอะไรมาสิ้น นี่ พอสิ้นกิเลสปั๊บ พวกนี้เขาจับประกันกันมาใช่ไหม แล้วเขาเป็นเครือข่าย ใช่ไหม นี่พอเขามาหาเราเมื่อไหร่ะ พอเราอัดเข้าไปๆ เขาบอกคราวนี้เลยเขาจะไม่พิมพ์อีก

เราบอกเขาว่า พระไตรปิฎกนี่มันเป็นกรอบ มันเป็นกรอบนะ ถ้าความคิดเรานะ พูดถึงธรรมะถูกไหม ถูก แต่ธรรมะที่เราตรึกในธรรมะนี้มันเป็นกรอบใช่ไหม มันเป็นกรอบ พอเราคิดอยู่ในกรอบ กิเลสในกรอบนี้ กิเลสมันรู้ทันมันหมดคนะ อย่างเช่น เราคิด

เรื่องอะไร เรารู้ไหมว่า กิเลสมันคิดตามเรา เราคิดเรื่องอะไร กิเลสมันก็คิดด้วยใช่ไหม แต่
นี่เราตรึกในธรรมะนี้ กิเลสมันตรึกด้วยหรือเปล่า

ทีนี้ในการปฏิบัติของครูบาอาจารย์เรานี้ อย่างเช่น หลวงปู่มั่นท่านสอนหลวงตา
ว่า “มหา เรียนธรรมะของพระพุทธเจ้ามานี้สูงส่งมาก จนได้เป็นถึงมหา ก่อนที่จะ
ประพฤติปฏิบัตินี้ ขอให้เอาสิ่งที่เล่าเรียนมานี้เอาไว้ในลิ้นชักก่อน คือในสมองนี้เอาใส่
ลิ้นชักแล้วล็อกมันไว้ก่อน ให้ปฏิบัติไปก่อน ปฏิบัติถึงที่แล้วมันจะมาอันเดียวกัน ให้
เอาไว้ก่อน พอปฏิบัติแล้วมันจะเกิดข้อเท็จจริงขึ้นมาไง ถ้าเกิดข้อเท็จจริงนี้
พระไตรปิฎกเอาไว้ก่อน ก็นอกกรอบ

เราบอกเลยนะ ถ้าคิดในกรอบนี้ กิเลสมันรู้ทันมึงหมดละ ถ้าคิดนอกกรอบกิเลส
รู้ทันไหม กิเลสก็รู้ทันเหมือนกัน เพราะ กิเลสเป็นเราอยู่แล้ว เราคิดนอกกรอบกิเลสก็มา
ด้วย แต่มันคิดนอกกรอบนี้ มันไม่อยู่ในสูตรสำเร็จ ใช่ไหม คำว่าในกรอบมันคิดเป็นสิ่งที่
อยู่ในสิ่งที่เรารู้อยู่แล้ว กิเลสมันบอกว่า เหมือนปลาในสุม มันจับได้เลย

แต่ถ้าเราแหกสุมออกไป ออกไป ก็ยังโดนนายพรานเขาจับเหมือนกัน แต่ถ้าเรา
แหกออกไปแล้วเราเอาตัวรอดได้ นี่การปฏิบัติไง เราอธิบายอย่างนี้ให้เขาฟัง เขาจะงนะ
เขาคิดว่า ถ้าคิดนอกกรอบมันจะผิดหมด ต้องคิดอยู่แต่ในพระไตรปิฎก ญิบอก ถ้าคิดอยู่
แต่ในพระไตรปิฎกนี้ไปไม่รอดเลย ไปไม่รอด

หลวงปู่มั่นบอกให้วางไว้ก่อนแล้ว แล้วปฏิบัติโดยข้อเท็จจริงของเรา นั้นนะนอก
กรอบ เพราะข้อเท็จจริงของเรา คือมันเกิดตามธรรมชาติใช่ไหม ปัจจุบันธรรมใช่ไหม
ไม่ใช่สัญญาใช่ไหม นี่ปฏิบัติอย่างนี้ไป เขาก็ถามอีก มา ๒ คน เมื่อก็สู้ใหญ่เลยนะ แฟน
บอกว่า อ้าว แล้วจะคิดอย่างไรมันถูกมันผิดละ

ญ้าเลยนะ หลวงตาสอนว่า

“อยู่กับผู้รู้ อยู่กับสติ ไม่มีผิด”

หลวงตาสอนนี้ง่าย ๆ เลย แล้วหลักของมันเลยนะ “อยู่กับผู้รู้ อยู่กับสติ จะไม่มี
การผิดพลาดเลย” นี่พระอรหันต์สอน

เพราะเรารู้ว่ามันมาเป็นเครือข่าย แล้วเครือข่ายของเขานี้ละ เครือข่ายโง่โง่
เครือข่ายเงี้ยว เรามีครูบาอาจารย์ของเรานี้เป็นหลักเป็นชัย ทั้งครูบาอาจารย์ของเรา ไป

คบเด็กวานชืนใจ แล้วก็สร้างเครือข่ายกันขึ้นมา แล้วก็พิมพ์ออกมา ถ้าพวกเรานี้ละ ถ้ามีความเคารพครูบาอาจารย์นะ หนังสือธรรมะของหลวงตานี้เยอะเยอะเลย แล้วมาทำให้สวยๆ ออกมานะ โอ้โฮ! มันจะเชิดชูกรรมฐานรามหาศาลเลย

โพล่ไปออก ไปเอาพระพุทธรเจ้าเลยนะ เพราะพิมพ์พระพุทธรเจ้าแล้วพิมพ์พุทธพจน์นี้ ทุกคนจะไม่กล้าค้านไง เราบอกว่า เอ็งจะให้กูเหรือ ถ้าให้กูนะ เข้าไฟหมดเลย เข้ากองไฟหมด กูเผาทั้งหมด เพราะหนังสือนี้ให้ไปแจกที่มหาวิทยาลัยฯ แจกที่วัดการศึกษา

วัดปฏิบัตินี้ละ นักรบเวลาฝึก เขาต้องเรียนทางวิชาการแล้วฝึกเต็มที่เลย แต่นี้กูจะออกรบอยู่แล้ว เอาปืนมาแล้วต้องกางตำรา เฮ้ย ปืนใส่กระสุนอย่างไรวะ ปืนจริงไง ตายห้ามด มึงปฏิบัติไปเลย ปืนนะ ออกปฏิบัติเอาปืนมา แล้วยิงมัน เจอข้าศึกแล้วยิงมัน เจอข้าศึกยิงมัน แล้วกูสอนเอง กูสอนเอง

คือว่าเลือกปฏิบัติแล้วละ ถ้าปฏิบัติแล้วนะมันต้องเข้าสงครามแล้ว ไม่ใช่มาห่วงจะไปพิมพ์หนังสือ พิมพ์หนังสือกันอย่างนี้ ไม่ใช่ มันมีมาทางสายเรานี้แหละ เขาพิมพ์มาเอาพระไตรปิฎกเหมือนกัน แล้วเอารูปหลวงปู่มั่นไว้ข้างหน้า แล้วเอารูปหลวงตาไว้ข้างหลัง จะมาให้เราแจก

“กูบอกไม่แจก แจกไม่ได้”

“แจกไม่ได้ได้อย่างไร พุทธพจน์นะ นี้นูปหลวงปู่มั่นด้วย”

พุทธพจน์นี้มันอยู่ในฝ่ายปริยัติ ฝ่ายปฏิบัตินี้ ฝ่ายออกปฏิบัติ หลวงปู่มั่น หลวงปู่เสาร์ นี้นี้ หลวงปู่มั่น หลวงตานี้นี้ ท่านปฏิบัติแล้ว ปฏิบัติจนท่านสิ้นกิเลส ท่านเป็นพระอรหันต์แล้ว นี่ถ้าสิ้นกิเลสจนเป็นพระอรหันต์แล้ว ถ้าจะเอารูปหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น หลวงตา ก็ต้องเอาธรรมะของหลวงปู่มั่น ของหลวงตา

“อ้าว ถ้ามึงจะพิมพ์พุทธพจน์ มึงก็พิมพ์รูปพระพุทธรเจ้าสิ มึงต้องเคารพพระพุทธรเจ้าใช่ไหม ที่มึงพิมพ์นี้พิมพ์พระไตรปิฎก ก็ต้องพิมพ์พระพุทธรูปสิ แล้วมึงพิมพ์รูปหลวงตากับหลวงปู่มั่นทำไม”

“ก็หลวงตา หลวงปู่มั่นสังคมเชื่อถือ”

“อย่างนั้นมันขัดแย้งกัน แล้วถ้าจะให้เชื่อถือทำไมไม่เอาธรรมะหลวงตา”

มารยาทสังคมนี้ เขาต้องถนอม มีมารยาท เขาต้องคุณโยม เจริญพร แต่หลวงตาบอกว่ากิเลสมันอยู่ที่ใจ ต้องพูดแทงใจดำมัน พูดเข้าไปที่หัวใจมัน พูดให้มันรู้สึกความผิดความถูกในใจมัน ทิ่มเข้าไปเลย

แล้วเมื่อกี้ทิ่มเข้าไปเลย แล้วเขาก็พูดด้วย เขาบอกว่า “ได้ยัณกิตติศัพท์มานานแล้ว แต่วันนี้เจอเข้าไปเต็มๆ นี่ กระทบแทบไม่ไหว” แต่เขาพูดเองว่า ได้ยัณกิตติศัพท์มานานแล้ว แล้วเขาพูด เขาพูดหลุดปากมา เขาบอก

“หลวงพ่อนี้ดี หลวงพ่อพูดตรงๆ หลวงพ่อนี้ดีพูดตรงๆ ไม่ต้องอ้อมค้อม”

ไล่กันซึ่งๆ หน้าเลย ถ้าอย่างนี้ปั๊บ ถ้าเขาเป็นธาตุที่ดี เขายังเฝ้าที่อยู่ เขาจะได้คิด

เราบอก เราพูดบ่อยเมื่อกี้ หนังสือนี้นะ เอ็งพิมพ์ให้สิ้นโลกเลยนะ แล้วมึงก็วางบนโลกให้โลกเอียงไปเลยนะ มึงคูชิใครจะได้ผลบ้าง แต่ถ้ามึงปฏิบัตินะ ใจมึงเป็นนะ มึงปฏิบัติเดี๋ยวนี้ มึงจะได้ผลเดี๋ยวนี้ ไม่ใช่ไปหวังว่าจะพิมพ์หนังสือๆ

พิมพ์หนังสือนี้เป็นสิ่งที่ดีนะ ถ้าเป็นหนังสือที่ถูกต้องดีงามหมดนะ แต่การพิมพ์หนังสือนี้ มันเป็นทางออกของกิเลส มันไม่มีงานทำ พอมันไม่มีงานทำ จะรื้อค้นตำราใดๆ ที่จะเอามาพิมพ์นี้มันก็เป็นสิทธิของครูบาอาจารย์ทุกๆ องค์ใช่ไหม

ถ้าไปรื้อค้นมาจากพระไตรปิฎกนี้มันเป็นสมบัติสาธารณะใช่ไหม แล้วมึงต้องเสียเวลาไปรื้อไปค้น ไปค้นคว้ามานี้ แล้วมารวมเล่มนี้ ถ้าเอ็งมีคุณธรรมในหัวใจ เอ็งพูดออกมาซิ ว่าปฏิบัติอย่างไร มึงพูดมา อัดเทปมาแล้วแกะแล้วพิมพ์ จริงไหม

มันเป็นทางออกของกิเลสไง เป็นทางออกของคนที่จะมากลุกกลีกับญาติโยมไง แล้วเป็นทางออก คือมีกิจกรรมว่าจ้างเออะ คือเหงา คือว่าเหว คือไม่มีทางไป! แต่ถ้าคนเขามีทางออกนะ เขามีทางไปนะ หลวงตาพูดประจำ มึงไม่ได้ยินหรือ “เราอยากอยู่คนเดียว อยู่คนเดียวแล้วมีความสุข ไม่อยากให้ใครมาทวน”

แล้วถ้ามึงอยู่ มีความสุขแล้วมึงเป็นหมาจิ้งจอก มึงมาค้นคว้าพิมพ์หนังสือกันทำไม สังเกตได้ไหม ฮู้ นู้นก็จะพิมพ์ นี่ก็จะพิมพ์ แต่ถ้าพิมพ์นะ พิมพ์แล้วเป็นสมบัติของเขานะ เป็นสมบัติที่เขาทำมาเราเห็นด้วยนะ

เพราะเวลาเรายุบธรรมะกันนี้ ธมฺมสากัจฉา เอตมฺมํกฺลุมฺตมฺมํ ใครแล้วแต่ คุณิ หลวงตาท่านพูดเมื่อวาน ๒-๓ วันนี้ ที่ท่านไปหาหลวงปู่แหวนไปชักหลวงปู่แหวน ชีวิตเขาทั้งชีวิตเขาค้นคว้ามานะ นักปฏิบัติของแต่ละองค์ ในชีวิตของท่าน ท่านใช้ชีวิตของท่าน พิสูจน์ วิจัย ตรวจสอบ ต่อสู้มาทั้งชีวิต

แล้วท่านเอาประสบการณ์ของท่านมาเล่าให้เราฟัง ไม่เอาหรือ ว่างตายเลยนะ ถ้าใครไม่ฟังครูบาอาจารย์เทศน์ถึงประสบการณ์ของท่าน แล้วเราไปฟังอย่างนั้น เอาไหม เราไปปฏิบัติลู่ลู่กันยังไม่รู้เรื่องอะไรเลย แล้วท่านเอาประสบการณ์ของท่าน แล้วมาอธิบายให้เราฟังนี้ ใครไม่ฟังโง่มาก ๆ

แล้วถ้าพูดถึงถ้าเรามีคุณสมบัติอย่างนั้น ก็ที่เราปฏิบัติมาละ เราทำของเรามาละ ตรงนั้นเอามาสิ ถ้ามันเป็นความจริง ออกมาสิ ออกมามันจะได้ประโยชน์เลย

ถาม : หลวงปู่เจี๊ยะ อดีตชาติเป็นใคร? หากไม่สมควรถามผมก็ขอภัย

หลวงพ่ : แน่นนอนอยู่แล้ว (หัวเราะ)

ถาม : หลวงพ่เคยปรารธนาพุทธรูมิหรือไม่? บุคคลเช่นไรจึงควรจะปรารธนาพุทธรูมิ?

หลวงพ่ : เรื่องที่ปรารธนาพุทธรูมินี้ โดยที่มันไม่มีหลักยึด เราบอกว่า เราคิดว่าไฉนจะเป็นเกือบทั้งหมดเลยนะ ทิเบตนะ เมื่อก่อนเราไม่ได้ค้นคว้า เราไม่เข้าใจนะ เพราะทิเบตนี้เวลาเขากราบนี้เขานอนไปทั้งตัวเลยนะ

เราเห็นอะไรแล้ว เราจะคิดถึงที่มา เวลาเขานอนไปทั้งตัวนี้ เอ.. กราบพระอย่างนี้มันอยู่ในพระไตรปิฎกตรงไหน รูปที่เราหล่อพระขึ้นมา ปางอะไรก็แล้วแต่ จะมีกิริยาพระพุทธรูปเจ้าในพระไตรปิฎก ปางห้ามญาติ ปางทุกอย่าง มันมาจากพระไตรปิฎก

เอ.. แล้วนอนอย่างนี้ พระไตรปิฎกมันอยู่ที่ไหนๆ เราก็หาอยู่นะ เพราะเรามีอะไรสงสัยไม่ได้เราต้องค้นคว้า แล้วมาตอนหลังนี้ มาดูรูปวาดของเขา ทางมหายาน ทางเมืองจีน เขามีแบบว่า ตอนที่พระพุทธรูปเจ้าปรารธนาเป็นพระโพธิสัตว์ แล้วตอนที่ พระอะไรนะ พระที่ปักกรจะข้ามโคลน แล้วไปนอนเอาผมให้เหยียบนะ นั่นนะ ทิเบตมาจากตรงนั้นละ

นอนให้พระพุทธเจ้าเหยียบไถ่ อ้อ ถ้าอย่างนั้นป้า เขาก็ปรารณาพุทธภูมิใช่ไหม เพราะพอพระพุทธเจ้าท่านได้เหยียบข้ามไป ก็พยากรณ์ว่า ต่อไปอนาคตกาลจะได้เป็นพระพุทธเจ้า มีชื่อว่า “สมณโคตม”

ทีนี้พอเราไปอ่านพระไตรปิฎกกันเขาก็เล่นนอนๆ แล้วพวกนี้เขาจะปรารณาพุทธภูมิ ถ้าปรารณาพุทธภูมิ หมายถึงว่า ในเมื่อศาสนายังไม่มี เราก็ปรารณา เราก็สร้างคุณงามความดีไป แต่ในปัจจุบันถ้ามันมีอยู่ที่นี่ เพราะพุทธภูมินะพอถึงที่สุด หลวงปู่มันทำไมกลับละ ถ้าปรารณาพุทธภูมิ มันก็ต้องตายเกิด ตายเกิด แล้วพระพุทธเจ้ายังไม่พยากรณ์ ถ้าพยากรณ์กลับไม่ได้ ยังจะไปอีกนะ คิดดูสิ นี่ ๔ อสงไขย ๘ อสงไขย ๑๖ อสงไขย ยังไปอีก แบบว่า ไม่มีปลายทางเลยนะ

แต่ถ้าในปัจจุบันนี้เรามากลับ เราละสิ่งนี้ เพราะพุทธภูมิที่สร้างมานี้มันมีผลมหาศาล ผลมหาศาลให้หลวงปู่มันท่านมีเขavnปัญญา เขavnปัญญาคือตามความคิดตัวเองทัน ทันทุกอย่างเลย และบริหารจัดการความคิดตัวเองได้ดี พอกลับนี้มันก็กลับได้

พอกลับได้ป้า สร้างปัญญาของท่านเอง ท่านสิ้นกิเลสในชาตินี้ แล้วสิ้นกิเลสในชาตินี้ที่ว่าคู่บารมีมาต่อว่า เพราะสร้างพุทธภูมิมาด้วยกัน ดูพระพุทธเจ้า เจ้าชายสิทธัตถะก็มีนางพิมพา หลวงปู่มันท่านก็มีคู่ของท่าน

แต่ขณะที่มาเกิดในชาตินี้ ถ้าชาตินี้ หลวงปู่มันไม่สำเร็จมาสร้างอานาจาสนาอีก นี่พุทธภูมิอีกชาติหนึ่ง คู่บารมีก็อยู่ยังไม่เสวยภพ แต่พอหลวงปู่มันสำเร็จปุ๊บ มันสะเทือนโลกธาตุหวั่นไหว กระเทือนในสายบุญสายกรรม นี่คู่บารมีมาต่อว่าเลยนะ

“อ้าว ก็พาสร้างมาจะเป็นพระพุทธเจ้า แล้วก็จะไปเป็นนางพิมพา แล้วนี่สำเร็จไปแล้ว มันก็แว้งกว้างนะสิ”

น้อยอกน้อยใจ หลวงปู่มันก็เลยเทศน์ไว้

“ที่สร้างมาก็สร้างมาแต่สิ่งที่ดี สำเร็จเป็นพระพุทธเจ้ามันก็พระอรหันต์เหมือนกัน แต่อานาจาสนามันจะมหาศาล แต่ถ้าสำเร็จในชาติปัจจุบันนี้ มันก็เป็นพระอรหันต์เหมือนกัน คิดว่าเป็นพระอรหันต์เหมือนกันเพราะมันสิ้นกิเลสได้เหมือนกัน”

การสร้างกันไปมันยังอีกยาวไกล ยังอีกยาวไกล สมบัติปัจจุบัน สมบัติข้างหน้า
เอาสมบัติตรงนี้ แล้วสิ่งที่พามามันก็เป็นคุณงามความดี อย่างหลวงปู่มัน ท่านปรารถนา
พุทธานุภาพ เวลาที่ท่านสร้างคุณงามความดี ท่านพลิกมา

ไอ้อันนี้ที่เราถึงบอก ถึงพุทธกาลที่พระพุทธเจ้าพยากรณ์ไว้ ถ้าไม่มีตรงนี้นะ
พวกเรามา ไปกันยากนะ ในปัจจุบันนี้ เรายกหลวงปู่มั่นกรรมาฐานไว้ การปฏิบัตินอก
กรรมาฐานเราเนี่ย ทุกคนก็ปฏิบัติทั้งนั้นนะ ทุกคนก็ว่าสายตรง ทุกคนก็ว่าของตัวเองถูก
แล้วมีใครได้ผลบ้าง

อ้าว ตำราก็มี พระไตรปิฎกก็คู่เดียวกัน แล้วคุณอวงกรรมาฐานเราเนี่ย คุณที่ปฏิบัติ
มันไปถึงไหนกัน แล้วมาในวงกรรมาฐาน ในวงกรรมาฐานหมายถึงว่าในสายหลวงปู่มั่น
เพราะหลวงปู่มั่นคอยเช็ก คอยดึง อย่างที่หลวงตานี้ใครๆ ก็ว่าดู หลวงตาไปไหนพระ
เรียบร้อยหมด โอ้อโฮ! เป็นผ้าพับไว้เลยนะ ลับหลังอย่างกับลิง

นี่ เรามีครูบาอาจารย์ คอยเช็ก คอยดึงพวกเรากันมา ดึงพวกเรามา นี่ในศาสนา
เจริญตรงนี้ไง แล้วนี่พระพุทธเจ้าพยากรณ์ไว้ ขนาดพยากรณ์ไว้ วุฒิกวาระอย่างพวกเรานี้
ยากมาก เพราะยากมากเลย เพราะเราไปรู้ไปเห็นอะไรมา เราว่าสิ่งนั้นถูกต้องหมดนะ แต่
หลวงปู่มั่นท่านมีจุดยืน ท่านมีวุฒิกวาระ เพราะสร้างพุทธานุภาพมา

ท่านถึงพยายามค้นคว้าของท่านจนหลุด ท่านผ่านพ้นไปได้ พอผ่านพ้นไปได้
เวลาหลวงตาท่านเล่าเนี่ย คนไปนวดเส้นท่านจะเอ็ดประจำท่านจะสอน ท่านจะพูดถึงว่า
เวลาท่านทุกข์ยากมาอย่างไร ท่านทำอย่างไรมา ท่านทำเป็นตัวอย่างมา แล้วพระนี่อย่าให้
ออกนอกกลุ่มนอกทาง เพราะการออกนอกกลุ่มนอกทางนี้ มันเหมือนกับลูกเรานี้ปล่อยให้เล่น
ปล่อยให้ไปติดเชื่อโรค คูสิใช้หวัดนก ทุกคนเอาผ้าปิดปากทั้งนั้นนะ พอใช้หวัดนกกุสุต
แม่งเลย ใช้หวัดนกกุชอบ

นี่ก็เหมือนกัน ท่านคอยบอกว่า ท่านลำบากมาๆ นี่ก็เหมือนป้องกันๆ ใจ ขนาดคน
ที่มีวุฒิกวาระขนาดนั้นนะ เป็นผู้นำขนาดนั้น ยังรักษาขนาดนั้น แล้วอย่างถ้าพวกเราไม่มี
นะ คูสิ เดียวนี้พระที่วัดใหญ่ เห็นไหม กลัวแต่พระจะลำบาก ต้องบริการเต็มที่ ฉันทเสร็จ
ก็ห้องแอร์แล้วหลับแม่งไปเลย แล้วจะมีปฏิบัติเหลือมาที่คน

เนี่ยสิ่งที่ทำมาเพราะท่านมีบารมีอันนั้น ประสาพวกเรานะ พุคถึงเราเกิดมานี้ จังหวะดีมาก จังหวะที่มาเจอเหตุการณ์อย่างนี้ ถ้าจังหวะเราไม่ดี ขนาดจังหวะดี เรายังจับ ผลัดจับผลุเลย ไปทางไหนบ้าง อันนี้ไม่มาบ้าง อันนี้พุดถึงพุทธภูมิ

ถาม : บุคคลเช่นไรควรจะปรารถนาพุทธภูมิ?

หลวงพ่ : ก็แล้วแต่ที่จะปรารถนาแล้ว ความปรารถนาคือมันอยู่ที่ความชอบ เพราะมันมีคนมาหาเราเยอะมาก หลวงพ่อทำไม ผมอยากเป็นพระพุทธเจ้า หลวงพ่อทำไมผมชอบ เรื่องอย่างนี้ละ ความปรารถนาของเขานี้ไอนี้มันมีเชื้อไข มันมีความตกผลึกของใจใจ

ใจเรากล้ามีอะไรตกผลึกอยู่ มันจะคิดถึงอย่างนั้น เหมือนที่เราชอบนะ บ้า ๕๐๐ จำพวกนะ ชมรมอะไรก็บ้าอย่างนั้นนะ พอเข้าชมรมก็เข้าสโมสรบ้า บ้า ๕๐๐ จำพวก ไอนี้มันก็มีความตกผลึก มันมีเด็กหลายคนมาคุยกับเรานะ ทำไมผมอยากเป็นพระพุทธเจ้า ทำไมผมมีความคิดอย่างนั้น

เรารู้เลยว่า มันมีเชื้อไขมา แล้วผมควรทำตัวอย่างไร เพราะปัจจุบัน ถ้าเขาเริ่มประพฤติปฏิบัติเขาจะได้ผลมากน้อยขนาดไหนเขาก็ได้ของเขาไป แต่ถ้าเขามีความปรารถนาอย่างนั้น เขาสร้างคุณงามความดีของเขา ก็ต้องทำอย่างนั้นไป

เพราะต้องทำอย่างนั้นไป คนนี้ทำไมถึงปรารถนาเพราะเขาอยากเป็น

๑. ความอยากเป็น

๒. เพราะมันมีเชื้อเก่า

มันมีเชื้อเก่า เพราะเราเคยตั้งปฏิภาณมาอย่างนั้น ถ้าตั้งปฏิภาณมาอย่างนั้น ถ้าอยากปฏิบัติมันก็ต้องเหมือนอย่างหลวงปู่มั่น ต้องหาทางพลิกให้ได้ ถ้าพลิกได้มันก็พ้นเลย เพราะถ้าเราสร้างอย่างนั้นมา มันจะมีฐานนะ ฐานให้เราใช้ปัญญาได้ละเอียดขึ้น เรามีความรอบคอบมันจะมีคุณธรรม

ถาม : เทวดาสามารถบรรลุธรรมได้หรือไม่?

หลวงพ่ : เวลาเราพูดนะ มนุษย์สำคัญที่สุดๆ มนุษย์เท่านั้นที่จะบรรลุธรรม ถ้าบอกว่าเราหลุดปากไปเลยว่า เทวดาบรรลุธรรมไม่ได้ นะ มันขัดแย้งกับพระไตรปิฎกทันทีเลย

พระไตรปิฎกบอกว่า เทวดามาฟังเทศน์พระพุทธเจ้า สำเร็จกันที เป็นแสน เป็นหมื่น เยอะแยะไปหมด เทวดานะสำเร็จได้ เทวดานะบรรลุธรรมได้

เทวดาบรรลุธรรมได้ แต่! แต่ส่วนใหญ่แล้วนี่ ส่วนใหญ่ที่เทวดาบรรลุธรรมเป็นแสน เวลาพระพุทธเจ้าเทศน์ทีหนึ่ง เทวดาบรรลุธรรมมากเลย บรรลุธรรมเยอะมาก เพราะเขาต้องสร้างบุญมา พอการสร้างบุญมานี้ เหมือนกับเราเป็นเทวดา พอเราเป็นเทวดาเราอยู่ในสมบัติที่เป็นทิพย์ สมบัติที่เป็นทิพย์มันจะมีความสุขนะ

พอมีความสุขขึ้นมา มันจะเพลิน พอมันเพลิน คิดดูสิ เรามีความสุขแล้วนี่ เฉียวกๆ ในปัจจุบันนี้เอ็งลองชวนเพื่อนไปวัดสิ ก็รู้เป็นคนดีแล้วทำไมต้องไปวัดละ ก็รู้ดีแล้ว ขนาดนี้มันทุกข์จะตายห่านะ มันยังว่ามันดีแล้วเลย แล้วเป็นเทวดาไปมีแต่ความสุขนะ นี่ไง มันอันตรายนะนี่ไง เทวดาที่จะมาฟังธรรม ไม่ใช่จะมาทั้งหมดคนะ มันมาไม่หมด มันมาแต่น้อย

ฉะนั้นถ้าพูดถึงมาฟังธรรม พอเทวดาฟังธรรมนี้ พอฟังธรรมไปแล้ว ถ้าบรรลุธรรม จิตใจมันต้องละเอียดอ่อน เพราะอะไรรู้ไหม เพราะเทวดามานั่งที่ไหนก็นั่งได้ ไม่มีที่แคบ ไม่มีที่กว้างต่างๆ สำหรับเทวดาเลย เทวดาไปได้หมดนะ แล้วเทวดาไม่มีกลิ่นตัว เทวดาไม่มีความอับชื้น พวกเรานี้มีหมดนะ คำว่ามี มีหมายถึงว่าเราจะบอกว่า เรามีจิตเยอะมากกว่า เรามีส่วนที่เราจะได้พิจารณามากกว่า เพราะมนุษย์เรา เอ็งไม่กินข้าวหิวนะ เอ็งไม่อาบน้ำ ๔-๕ วันเหม็นเลย เทวดาไม่มีตรงนี้

พอไม่มีตรงนี้ ก็ไม่มีสิ่งเปรียบเทียบ เขาไม่มีสิ่งเปรียบเทียบ เขาไม่มีความทุกข์ บิบบิ้นเขา นี่มนุษย์ได้เปรียบก็ตรงนี้ แต่มนุษย์น้อยใจนะ อยากเป็นเทวดา ว่าจะได้เป็นทิพย์ จะได้ไม่ต้องอาบน้ำ อ้าว มนุษย์ทุกคนที่เกิดอยู่นี่นะ ที่เรามาทุกข์ๆ กันอยู่นี้ มนุษย์ทุกคน สัตว์ทุกตัว เคยเกิดเป็นเทวดามา

คำว่า “เคยเกิดเป็นเทวดามา” เพราะอะไร เพราะการเวียนตายเวียนเกิดในวัฏฏะนี้ ไม่มีต้น ไม่มีปลาย คำว่า ไม่มีต้น ไม่มีปลาย คือ ย้อนหลังไปจนนับไม่ได้ แล้วสัตว์ตัวไหน มนุษย์คนไหน ไม่เคยเกิดเป็นเทวดา ไม่เคยเกิดในนรกอเวจี ดวงวิญญาณทุกดวง วิญญาณนี้เคยเป็นเทวดามา เรายืนยัน เรานั่งกันอยู่นี้เคยเป็นเทวดามาแล้ว เคยตกนรกอเวจีมาแล้ว เคยเป็นมาทุกอย่าง ที่นั่งกันอยู่นี้ ไม่ใช่ นั่งในโลกนี้ด้วย ในโลกของการเกิด

และการตายนี้ ทุกดวงวิญญาณที่มีการเกิดและการตาย เคยผ่านสวรรค์เคยผ่านนรกมาทั้งนั้น

แล้วในปัจจุบันนี้ เรามาพบศาสนา เราจะไปห้วงอะไรกับเทวดา เราถึงบอก ถ้าพูดถึงเขาเจอเทวดา เขาเจออะไร เขาตื่นตื่นกัน เราเจอเทวดาแล้วถามว่า

“เทวดาจะเอาอะไรกับกู กูจะให้ แล้วเทวดาอยากได้อะไร”

นี่พวกเราเจอเทวดานี้ อู๊ย! จะขอนั่นขอนี่ แล้ว กริ่งนะ..ถ้าเจอเทวดา จริงๆ ไปแล้ว

วิ่งมาเต็มเลย วิ่งมาหาเลย “มาทำไม มาเอาอะไร” เขาจะมาราบเฉยๆ ที่แรกวิ่งมากุดอกใจ เอ๊ยๆ วิ่งมาทำไม วิ่งมาแล้ว อู๊ย เหมือนเห็นมีอบไหม มันตื่นคนนะ แต่เนี่ย อู๊ย แต่เนี่ยวิ่งมาเป็นกลุ่ม เราก็หันมองดูใครวะ อ้อ กูเอง “จะเอาอะไร”

มันเป็นวิญญูะ มันเป็นสิ่งที่บุญกรรมที่เราหมุนเวียนไป ไม่มหัสจรรย์อะไรเลยนะ มันเป็นคราว มันเป็นเวลาที่เราต้องเกิดต้องตายไปอยู่ในวิญญูะไหนเท่านั้นเอง เราไปเกิดในภพชาติใดเท่านั้นเอง นี่ไง วิญญูะที่มันหมุนไป แล้วเราก็ต้องเวียนตายเวียนเกิดเป็นธรรมชาติของมัน

แต่ในปัจจุบันนี้ แล้วมันไม่มีอะไรสามารถจะเอาเราออกจากตรงนี้ได้ บุญก็ไปดี บาปก็ไปชั่ว เท่านั้นแหละ มีธรรมะนะ

“มีการภาวนาเท่านั้นเองที่จะเอาเราออกจากวิญญูะตรงนี้ได้”

นี่เทวดาเขาไม่รู้ตรงนี้ เทวดาที่มาฟังธรรมๆ ก็ฟังเรื่องอริยสัจนี้ เพราะเขาก็ได้ผลของเขา อย่างพวกเรานี้ เป็นเศรษฐี มีเงินเยอะแยะเลย แต่ซื้อมรรคผล นิพพานไม่ได้ แล้วทำไงล่ะ ก็เขามีฤทธิ์ มีฤทธิ์ เขามีบุญหมดนะ แต่อริยสัจ กูไม่รู้ แล้วทำอย่างไร ก็มาฟังพระที่รู้จริง ทำอย่างไร จะทำอย่างไรจะให้

แล้วถ้าเขาฟังแล้ว ในที่สุดแล้วเขามีสดวงค์ขึ้นมามหาศาลเลย เรามีสิ่งทุกอย่างเลย แล้วก็บอกว่า “ให้ปฏิบัติเอง งง ไหม” ก็เหมือนเทวดานี้มีฤทธิ์มากอะไรมา พอปฏิบัติพอให้รู้ถึงทุกข์แล้วทุกข์อยู่ที่ไหนล่ะ ก็มันเป็นทิพย์หมด ก็ทุกข์ไม่เห็นเลย สอนคนจน

ง่ายกว่าสอนคนรวยนะมึง คนรวยทีฐิเยอะฉิบหายเลย คนจนนี่ฟังอะไรก็ คร้าบๆ เทวดาก็เหมือนกัน

เทวดาบรรลุธรรมได้ไหม ได้! แต่ สถานะของเทวดาไม่เหมือนเรานี่ เรานี้คิดแทนเทวดาไง เพราะเราทุกข์ เรายาก เราทุกข์ยากเพราะเรามีร่างกาย เรามีกิเลส เราก็อยากพ้นทุกข์ เมื่อเราอยากพ้นทุกข์ปั๊บ เราก็คิดว่า เทวดาก็คิดเหมือนเรา เทวดาอยากพ้นทุกข์อย่างนี้ เทวดานี้เขาไม่ทุกข์เหมือนเรา

เขาทุกข์ตอนไหนรู้ไหม เทวดานี้จะทุกข์ตอนตาย ตอนจะตายทุกข์ทั้งนั้น ตอนหมดอายุขัยนี้ เทวดาปกติก็อยู่เป็นสุขของมัน พอเวลาจะตาย มันก็เหมือนกับลูกโป่งสวรรค์นะ เวลาแก๊สมันเต็มมันก็ลอยเต็มที่ไซ้ไหม แล้วพอแก๊สมันหมด มันก็จะฟุบๆ แล้วมันก็ตก ทิพย์มันเป็นอย่างนั้นนะ

แล้วพอตรงนั้นปั๊บ คิดดูสิ เวลาจะตายมันเหมือนการพลัดพราก เวลาพลัดพรากมันมีความอาลัยอาวรณ์ แล้วพลัดพรากแบบไม่รู้จะไปไหน จะไปไหนกัน นั้นมันจะทุกข์ตรงนั้น แต่โดยปกติแล้วก็อยู่ตรงนั้น แต่โดยปกติก็ทุกข์นะ

ถ้าคนรู้จักคิด หนึ่ง รู้จักคิด แล้วอย่างที่ว่า พระอินทร์ ที่มาใส่บาตรพระมหากัสสปะนะ เวลาปกครองเขาเนี่ย เวลาปกครองเขา ดูแล้วนี่มันเปรียบเทียบได้ คนเราถ้าปกครองแล้วเปรียบเทียบ แต่ถ้ามันไปเพลินอยู่กับสุขอย่างนั้นมันก็คิดไป แต่ถ้าบางคนก็มีได้คิดเป็นเทวดามาแล้วเนี่ย ถ้าได้สร้างบุญมา อำนาจวาสนานี้มันจะแยกแยะเองว่าอะไรดีหรือชั่ว หรือการกระทำอันนั้น

และถ้าได้จำเป็นไหม ต้องเป็นชั้นภูมิใด?

ชั้นภูมิใดนี่ มันเป็นความละเอียดของแต่ละชั้น ถ้าความละเอียดของชั้นนะ ดูสิเวลามานี้ เทวดาที่มากหาครูบาอาจารย์เนี่ย เขามาแต่ละชั้นของเขา ถ้ามาแต่ละชั้น กาลเวลา ใจ กาลเวลานะ อย่างเช่น ถ้าเรามีบาดแผลสดเราจะเจ็บ ถ้าบาดแผลเราแห้งเราจะไม่ค่อยเจ็บ กาลเวลา ถ้ามากยาวนานขนาดไหน บาดแผลเขานี้มันจะเหมือนลึกซึ้ง

ในสมัยพุทธกาลนะ แบบที่บอกว่ามรรคผลไม่มี มรรคผลไม่มีนี่ มรรคผลมันขาดช่วงนี้ พวกนี้อยู่บนพรหม พออยู่บนพรหมนาน พอมาระลึกอดีตชาติไปนี่ จะบอกว่าคน

มี ๒ ชาติ ๓ ชาติ ชาติจะไม่มีนี้ มันต่อ บางทีมันไม่สืบต่อ แต่มีอยู่ แต่ช่วงระยะมันห่าง แล้วถ้าพูดถึง ถ้ามันสาวไป มันจะสาวไปได้

แต่นี้มันสาวไปไม่ได้ มันก็เลยบอกว่า ไม่มี เพราะอะไร เพราะว่าสมัยพุทธกาลนี้ เรื่อง ฌานสมาบัติ เรื่องการระลึกนี้ มันจะมีแบบว่า เป็นด้วยกันทั้งหมด อย่างพระบางองค์นี้ ระลึกได้ร้อยชาติ พันชาติ หมื่นชาติ แสนชาติ แต่บางองค์บอกว่า เฮ้ย ทำไมภพทำได้ แค่นี้ๆ นี่มันอยู่ที่ว่า ภพภูมิชั้นไหนด้วย ทีนี้ ภพภูมิชั้นไหนนี้ แต่ถ้าพูดถึงว่า ถ้าได้ จำเป็นไหมว่าต้องเป็นชั้นภูมิใด

ไม่! เพียงแต่ว่า ยิ่งภพภูมิมามาก ภพภูมิอะไรนี้ มันความละเอียดลึกซึ้ง พระพุทธเจ้าจะเทศน์ให้มันเข้าถึงใจ มันเหมือนเรานี้ ความละเอียดลึกซึ้งชั้นไหน ความละเอียด ลึกซึ้ง ถ้าจำกัดภพภูมิเลยนี้ ทีนี้ภพภูมิไฉ่ว่าจะจำกัด ดูอย่างนี้ อย่างที่ว่าทำบุญแล้วนี้ เปรตที่รับบุญได้ กับรับไม่ได้ละ แล้วทำไมเราอุทิศส่วนกุศลทั้งหมดละ

เขาบอกอุทิศส่วนกุศลแล้วมันไม่ได้ เขาไม่ได้รับฯ ไอ้ได้รับ ไม่ได้รับนี้ มันเป็นรูปธรรมเลย ได้รับมันส่งถึงเลย แต่การอุทิศส่วนกุศลของเรานี้ มันได้รับไม่ได้รับนี้ มันกลับมาที่เรา เวลาเราทำบุญกุศล อุทิศนี้ อุทิศให้ตั้งแต่ เจ้ากรรมนายเวร พ่อแม่ ปู่ย่าตายาย ทุกๆ ภพทุกๆ ชาติ นี่อุทิศส่วนกุศล ทุกๆ ภพทุกๆ ชาติ นี่ เพราะเราเกิดเวียนตายเวียนเกิดมา มันก็ภพกี่ชาติละ

ทีนี้พอเราอุทิศส่วนกุศลไป คำว่า พ่อแม่ ทุกๆ ภพ ทุกๆ ชาติ เขาไปอยู่เป็นเทวดา เป็นอินทร์ เป็นพรหม กันทั้งนั้นแหละ นรกอเวจี หรือว่าทุกภพทุกชาติ แต่เราอุทิศส่วนกุศลของเราไปนี้ กับสายบุญสายกรรมของเรานี้ มันได้ประโยชน์กับเรา ใครรับได้ไม่ได้ มันก็เรื่องสิทธิที่เราส่งให้ละ เพราะการส่งไปรษณีย์นี้ เราต้องเสียค่าไปรษณีย์นี้เยอะเยอะเลย แต่การอุทิศส่วนกุศลนะ มันไม่ได้เสียค่าไปรษณีย์ จิตหนึ่ง พอจิตหนึ่ง คิดถึงปั๊บมันไปหมดเลย อุทิศหมดเลยๆ เพราะจิตหนึ่ง พอจิตหนึ่งมันไม่มีวันจบ นามธรรมใจ แบบว่าความรู้สึกมันจะมีตลอดเวลา แล้วอุทิศเท่าไรมันไม่มีวันหมด แต่ถ้าเราไม่อุทิศมันก็มีอยู่เท่านั้น

แต่ถ้าอย่างนี้ปั๊บ มันทำให้ ให้มันได้ประโยชน์มา ภพภูมิใดใจ เพราะเวลาทำบุญนี้จะเถียงกัน เวลาปฏิบัติจะเถียงกันตรงนี้ อุทิศส่วนกุศลนั้นได้ อันนี้ไม่ได้ ไอ้คนนั้น

อุทิสได้ พระองค์นั้นสอนว่าไม่ได้ พระองค์นั้นสอนว่าได้ อุทิสส่วนกุศลนี้ะ ตั้งแต่ทุกภพทุกชาติ สรรพสัตว์ทั้งหลาย มันสร้างบารมีของเราละ

การที่อุทิสส่วนกุศลนี้ เหมือนกับคนๆ หนึ่งนะ เป็นคนที่มีกิริยามารยาทดีมาก ไปเจอคนไหนก็ขอโทษ ขอโทษ ขอทางนี้ แล้วเอ็งคิดว่าคนๆ นั้น ไปที่ไหนจะมีคนรังเกียจ มีคนรังแกไหม

อีกคนหนึ่งกว้างมากเลย ไปที่ไหน ญะใหญ่คนเดียว ญะเหยียบหัวเขาไปเลย คนๆ นั้น ไปไหนเขาจะให้มันไปไหม อุทิสส่วนกุศลมันเป็นเหมือนอย่างนั้นละ เราอุทิสให้เหมือนกับเรามารยาทสังคมดี แล้วพอไปภาวนาที่ไหน เทวดา อินทร์ พรหมดูแลรักษา ผลมันกลับมาตรงนี้ อุทิสส่วนกุศลไปให้มากที่สุด เขาว่า อุทิสส่วนกุศลได้ไม่ได้ ได้ไม่ได้มันมีคิดนะ แต่การกระทำของเราทำเพื่อเรา เพื่อจิตของเรา เพื่อคุณงามความดีของเรา

ถาม : บทสวดกรณียเมตตสูตรบางท่อน ไม่ใช่พุทธพจน์ ภิกษุจะสมควรสวดท่อนนั้นต่อไปหรือไม่?

หลวงพ่ : กรณียเมตตสูตร ใอันนี้ อะไร สวดมนต์ โย จักขุมาฯ ร. ๔ เป็นคนแต่ง บทสวดมนต์หลายๆ บท เพิ่งมาแต่งเอาตอนหลังนี้เอง ส่วนใหญ่บทสวดมนต์มันจะเป็นคำเทศน์ของพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าจะสอนพระ

ดูอย่าง กรณิพระพุทธเจ้าสอนพระองค์อุลิมาล แล้วพูดถึงพระองค์อุลิมาล เราก็มาสวดกันเป็น คาถาตลอดลูกนะ เพราะองค์อุลิมานี้เป็นพระที่ทุกคนกลัวมาก เพราะฆ่ามา ๘๘๘ ๘๘๘ ๘๘๘ พอบวชเป็นพระอรหันต์แล้วนี้ กิตติศัพท์มันแรง พอใครเห็นพระองค์อุลิมาล บั๊บจะวิ่งหนีหมดเลย นี่กลัวมาก เป็นพระอรหันต์ไม่ทำใครแล้ว แต่กิตติศัพท์ คนก็ยังกลัวอยู่

วันนั้นบิณฑบาตไป ไปเจอคนท้อง พอคนท้องเห็นพระองค์อุลิมาลแล้วแทบช็อค วิ่งหนี หนีไม่ทัน พระองค์อุลิมาลเลยบอกว่า เธอจงคลอตามสะดวกเถิด คลอได้ง่ายเถิด แล้วคลอได้ง่าย ตั้งแต่นั้นมา ไอ้กิตติศัพท์อันนี้ คาถาตลอดลูก

กาลานี้โดยส่วนใหญ่แล้วจะเป็นคำสอนของพระพุทธเจ้า ฉะนั้น พระควรรสวดไหม ไอนี้มันอยู่ที่ว่า พระองค์นั้นรู้หรือไม่รู้ มันสวดได้นะ อย่างกรณี “ขถา วาริวหา ปุรา ปริปุเรตติ สาคร์” ขถานี้ เพิ่งมาแต่งเมื่อเร็วๆ นี้เอง

เพราะเดิมที การให้พรในสมัยโบราณ ในสมัยพุทธกาล แบบว่า ให้ให้พระให้ใช้ ปฏิภาณให้พรญาติโยม แล้วพอสุดท้ายแล้วนี้ มันแบบว่า พระที่ดีก็ให้พรที่ดี โทษนะ เราเป็นพระลามก เราให้พรเป็นลามก วุ่นไปหมดเลย

สุดท้ายเถรสมาคม เลยบัญญัติ แต่งขึ้นมาว่า “ขถา วาริวหา” บุญกุศลที่เป็นส่วนเหมือนเม็ดฝนตกลงมาสะสมแล้วจึงมากขึ้น จันทุกคนให้พระให้พรตรงนี้ คือแต่งมาให้เสร็จเลย แต่พระสมัยพุทธกาลนั้น อยู่ที่ ปฏิภาณของแต่ละองค์ที่จะให้พรนะ

การให้พรคือการเทศน์ในสมัยพุทธกาล แต่สมัยนี้ การให้พรคือเราไปปรับปรกันเราก็อ่า ทำบุญแล้วต้องให้พระให้พร ถ้าให้พรนะ ดีที่ว่า ครูบาอาจารย์ท่านใจเป็นธรรม มันออกมาจากใจนั้นมาทำประโยชน์กับเรานั้นแหละ อันนี้ เป็นส่วนความเห็นนะ

ดูอย่างกรณี พุทธโธๆ เรา พุทธโธ นี้ เป็นพุทธานุสติ ก็เป็นกรรมฐานห้องหนึ่ง มรณานุสติกรรมฐานห้องหนึ่ง แล้วอย่างทีคำบริกรรมของเขาต่างๆ นี้ มันมันไม่มีในพระไตรปิฎกแต่เขาก็ทำของเขา แล้วจิตสงบได้ไหม ได้! จิตสงบนี้ได้

แต่นี้พูดถึงวุฒิภาวะ อย่างมองแบบหนังสือ ถ้าคนเคารพบูชามันจะลงที่ใจ มันจะเอาตรงนั้นไง เอาสิ่งที่พระพุทธเจ้าสอน แต่สิ่งที่พระพุทธเจ้าสอนมันก็เข้าถึงเลย อย่างสิ่งที่พระพุทธเจ้าสอน อย่างที่ มหายานพูด

“เจอปุทธะที่ไหนดให้ฆ่าพุทธะก่อน เจอปุทธะที่ไหนดฆ่าพุทธะก่อน”

ถ้าเราฟังโดยเถรวาท เราก็อ้างด้วยความเห็นของเราเนี่ย โอ้! เราเคารพพระพุทธเจ้าทำไมจะมาฆ่าพระพุทธเจ้าเราได้ยังไง มันเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ ที่เราจะฆ่าพระพุทธเจ้า แต่ลองปฏิบัติไป แล้วมันเป็นอย่างนั้นจริงๆ พอเราไปเจอปุทธะเราไม่รู้จักพุทธะหรอก

อย่างเช่นหลวงตานี้ เรายกหลวงตาประจำ ระดับของท่าน ความผ่านของท่าน เวลาท่านพิจารณาของท่านไป จนจิตมันปล่อยวางหมดเห็นไหม ท่านเพ่งภูเขาเลากา ไม่ใช่เพ่ง ท่านมองไปเห็นทะเลหุดมเลย เพราะจิตมีกำลังมาก

พอจิตมีกำลังมาก “เอ๊ะ จิตเราทำไมมหัศจรรย์ขนาดนั้น ทำไมจิตเรามหัศจรรย์” นั้นนะ พุทธะ นั้นนะจิตเดิมแท้ ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน นั้นนะพุทธะ แต่ไม่รู้จักพุทธะ แล้วไม่ได้ทำลายพุทธะ ก็เลยไปติดในพุทธะ ไปติดตรงนั้นนะ แล้วเจอพุทธะที่ไหนให้ฆ่า พุทธะก่อน นี่ไปเจอยังไม่รู้ว่าเจอนะ ไปเจอพุทธะยังคิดว่าพุทธะเป็นนิพพาน เจอปั๊บก็ไปติด ติดว่ามั่นมหัศจรรย์เราไม่เคยเห็น มันจะมหัศจรรย์มาก

แต่พอไปติดแล้ว หลวงตาท่านบอกว่า ท่านติดอยู่พักหนึ่ง ธรรมเดือน ธรรมะเดือน

“มีความสว่างไสวที่ไหน ความสว่างนั้นต้องมีจุดและต่อม”

จุดและต่อมนั้นคือภพ ท่านบอกธรรมะมาเดือนขนาดนั้นยังงง งงไปอยู่ ๘ เดือนนะ แต่พอถึงที่สุดแล้วก็กลับมา นั้นแหละฆ่าพุทธะ พุทธะคือ ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน ทำลายผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน นี่พระอรหันต์ถึงไม่มีจิตใจ ไม่มีจิตหรรอก ถ้ามีจิต มีจิตคือมีสมมุติ มีจิตคือมีที่ตั้ง

หลวงตาบอกว่า ของท่านเป็นธรรมชาติ เป็นธรรมชาติ เป็นธรรมะ เป็นธรรมที่เหนือธรรมชาติ ธรรมะแท้ๆ แต่ขณะที่เราประพฤติปฏิบัติกันนี้ มันเป็นบัญญัติ มันเป็นคำสอนของพระพุทธเจ้า มันก็เหมือนอย่างที่เราปฏิบัติไปนี้ ปัญญาเราเกิด สมาธิเราเกิด มันอยู่กับเราจริงไหม มันเกิดขึ้นมาเราสร้างไข่ไหม เราพยายามสร้างขึ้นมาก แล้วที่เขาบอกว่าไม่ให้สร้างให้มันเป็นไปเอง มันจะเป็นไปเองไม่เป็นไปเอง จิตเราถ้าเรากำหนดแล้วมันจะเป็นอย่างนั้นไปหมดคนะ นั่นคือการสร้าง นั่นคือการทำ

พอการสร้างขึ้นไป พอถึงที่สุดแล้วมันทำลายตัวมันเอง ทำลายตัวมันเองขึ้นไป จนถึงที่สุด ทำลายจนไม่มีสิ่งใดเหลือเลย นั้นนะคือสิ้นสุด สิ้นสุดแห่งทุกข์ ถ้าไม่ได้ฆ่าพุทธะ ไม่ได้ฆ่าพุทธะ ไม่ได้ฆ่าผู้รู้ ผู้รู้ เรือนว่าง มีเราอยู่ เราอยู่เราพุทธะอยู่ในนั้น เราฝังอยู่นั้นนะคือตัวเรา แล้วพอทำลายตัวนี้ปั๊บ นี่สิ้นสุด เห็นผู้รู้ที่ไหน เห็นพุทธะที่ไหนให้ฆ่าพุทธะก่อน พุคอย่างนี้ปั๊บ เวลามหายานเขาพูดอย่างนี้ เขาพูดเป็นโวหาร เขาพูดเป็นคำสอน แต่เราไปเอาโวหารของเขานี้ ไปเอาคำสอนของเขานี้ มาเป็นผลใจ

ก็เลยบอกว่า โอ๊ย ลัดสั้น สะดวกสบายๆ คนมีกิเลสนะ กิเลสมันเหนือเราตลอด แล้วมันเอาชนะเราตลอด แล้วมันมีอะไรสะดวกสบาย คนมีก็ทุกข์ คนจนก็ทุกข์ ใครก็

ทุกข์ทั้งนั้นแหละ คนเกิดมาไม่ทุกข์ไม่มี แล้วเมื่อทุกข์มันมีทำไมไม่แก้ไขตรงนั้น ถ้าทุกข์มันมี แก้ไขตรงนั้น แก้ไขตรงนั้นปีบเราจะได้ประโยชน์

แล้วอย่างในปัจจุบันนี้ เราตั้งใจตรงนี้ อย่างที่คิดนะ มันเป็นความเห็น มันเป็นสิ่ง.. หลวงตาท่านพูดอย่างนี้ ถ้าไม่ใช่สาขานุญสายกรรมจะไม่เชื่อไม่ฟังกัน ถ้าไม่ใช่สาขานุญสายกรรมมันจะไม่เชื่อไม่ฟังกัน มันอยู่ที่วาสนานะ มันก็เป็นวาสนา มันเป็นวาสนานะ

เวลาเราพูดนะ บางทีถ้าเราจะพูดให้ถึงใจเราใจ เราอยู่กับหลวงปู่จวนนะ เวลาคนเขาไปถาม ว่าทำไมท่านพูดอย่างนั้นนะ ท่านบอก ถ้าให้พูดแบบเรียบร้อย ท่านไม่เทศน์ดีกว่า คือมันไม่ถึงใจใจ มันไม่ถึงใจคน เหมือนอย่างเวลาเราทำอะไร มันไม่ถึงใจ ไม่ถึงใจคือเทศน์ออกมาแบบครึ่งๆ กลางๆ ใจ

แต่ถ้าพูดให้ถึงใจนะ มัน โอ้โฮ แล้วมันไหลเลยนะ มันไหลไปเต็มที่แล้ว แล้วถ้าพูดถึงเวลาเราปฏิบัติกันนะ เรามีครูมีอาจารย์ เราจะวิ่งเข้าไปหาที่นั่นเลย เวลาหลวงปู่มันท่านจะเทศน์ โอ๊ย พระที่อยู่กับหลวงปู่มันนะ เสีย ฟ้าผ่าเว้ย ฟ้าผ่า ฝนตกแล้ววิ่งเข้าไปใหญ่เลย เขาวิ่งหากันอย่างนั้น แต่ถ้ามันไม่ใช่สาขานุญสายกรรม มันก็มองกลายเป็นการกล่าวโทษกัน อะไรกัน มันถึงต้องเป็นสาขานุญสายกรรม

อันนี้มันเป็นสิ่งที่เราสร้างมา แต่ในปัจจุบันนี้ถ้าเราเข้าไปให้ตรงตรงนั้น มันจะเป็นประโยชน์ตรงนั้น มันจะเป็นความดีของเราละ ความดีจากข้างนอกนี้ เราสร้างของเรา ความดีจากข้างใน ความดีจากข้างใน..

กลับมาที่หนังสือพุทธทวณะอีกรอบหนึ่ง เราคิดเป็น ๒ ประเด็นนะ ประเด็นหนึ่งเขาจะมาวัดภูมิเรา ว่าเอาอันนี้มาเราจะตื่นตื่นใหม่ เพราะเขาบอกว่าได้ยินกิตติศัพท์แล้วอะไรมาก็ค่าหมดเลย เอาพระพุทธเจ้าไปมันกล้าค่าไหมวะ (หัวเราะ) มันคงคิด เอาพระพุทธเจ้าไปมันจะกล้าไหม โห เมื่อก็ เต็มๆ เลยละ ถ้ายังพระพุทธเจ้านี้ สาธุนะ ยกไว้เรายกไว้บนหัวเลยละ อันนี้ อ้างว่าพระพุทธเจ้านี้ เราจะกลัวไหม อ้างพระพุทธเจ้าใจ ว่าต้องเป็นพุทธพจน์ทั้งหมด ยิ่งเราเปิดอ่าน ประสาเรานี้ละ คนไม่เป็นทำนะ

อย่างเช่นอาหารนี้ แม่ครัวมือเอกทำอาหารอร่อยมากนะ โอ้เราเห็นเขาทำอาหาร โอ๊ย ภูทำให้มีกินบ้าง มันกินไม่ได้เลยละ ภูทำเสร็จออกมามันไหม้หมดเลย ไม่ได้กินนะ

นี่เหมือนกัน พระพุทธเจ้าแม่ครัวเอกของท่านเรียบร้อยอยู่แล้ว แล้วเราคิดว่าเราจะทำได้ มันเป็นไปได้หรือไม่ได้ออก นี่ด้วยความคิดของทางวิชาการ

ถ้าพูดถึงทางวิชาการ นี่เราคิดถึง ๒ ประเด็น ประเด็นหนึ่ง เพราะ ชีตที่ออกไปนี้ คนฟังกันหมดแล้ว เขาก็ไปฟังอยู่ อันนี้ มันเหมือนกับ เขาเรียกอะไรนะ “ข้อสอบ” โดยที่ว่าจะสอบผ่านหรือไม่ผ่าน ลองดูว่าเราจะว่าอย่างไร

โอ้ เวลาหลวงตากกราบพระนี่ เราจะมองตรงนั้น สมัยก่อน ทำไมท่านกราบพระนี่ โอ้อโฮ ซึ่งใจท่านมาก แล้วเวลาที่วัดป่าสุทธาวาสนะ หลวงปู่...ที่ว่าเอาดอกไม้รูปเทียนมา ขายนะ แล้วท่านไปพูด

“ถ้าท่านอาจารย์ทำอย่างนี้ผมไม่มาก็ได้ ในเมื่อผมเคารพครูบาอาจารย์ของผมนะ ผมกราบที่ไหนก็ได้ ไม่มีรูปครูบาอาจารย์ ผมสมมุติขึ้นมาแล้วผมกราบที่ไหนก็ได้ ผมไม่มาก็ได้ ถ้ายังเอาครูบาอาจารย์มาขายกันกันอย่างนี้”

เรานึกถึงครูบาอาจารย์ที่ไหน เราจะกราบที่ไหนก็ได้ ใจมันลงขนาดนั้น ไม่จำเป็นต้องมากราบรูปเคารพที่นั่นหรอก แต่ถ้ามันเป็นสิ่งที่ดีเราก็ก่อเสริมกัน แต่สิ่งที่.. แค่นั้นขายดอกไม้รูปเทียน ท่านไม่เห็นด้วย ท่านบอกว่า “เอาครูบาอาจารย์มาเป็นสินค้า”

แล้วท่านก็พยายามไปเตือน เตือนแล้ว อย่างนี้เขาเรียกว่า หลีกแพ่งใจ เตือนว่าขายข้างหน้าไม่ได้ ก็ไปขายข้างๆ ขายข้างๆ ไม่ได้ก็ไปขายหน้าประตูใจ ท่านก็บอกว่า “ท่านอาจารย์ทำอย่างนี้ผมไม่เห็นด้วยเลย แล้วพอท่านเล่นแรงๆ ไป หลวงปู่...ท่านก็เลยหนีขึ้นไปเหนือ”

นี่ไง เห็นไหม พระพุทธเจ้าเราเคารพทำไมจะไม่เคารพ แต่ทำอย่างนี้มามันบอกหลายอย่างมาก มันบอกถึงวุฒิภาวะของ.. เราดีเราก็เอาคุณธรรมที่ดีออกมาช่วยโลกสิ เขาพูดเมื่อไหร่ อาจารย์.....ของเขานี้ ตรวจทานให้สิ เราดูแล้วไม่ถูกนะ

ให้เราตรวจทานนะ ผิดไปหมดเลย เพราะภาษาบาลี นี่มันภาษาอังกฤษ แล้วภาษาอังกฤษนี่ เราตีความนะ แล้วภาษาอังกฤษ เราแปลออกมาแล้วมันถูกไหม มันอยู่ที่เราตีความใช่ไหม ไม่งั้น เหมือนกฎหมายนี่ คุณนักกฎหมายเถียงกับนักกฎหมายสิ แล้วนี่อย่าคิดว่าตัวเองทำถูกนะ มันเป็นไปได้หรือไม่ได้ออก

นี่พอมาย่างนี้ แต่ประธานานะ สำหรับเขานี้ บวกมาก เมื่อก็พูดไปนะ บวกมาก เขาซื้อคามากเลย เพราะประธานาว่า เขาไม่เคยเจอ แบบว่าเวลาพูด มันลงได้ลึกขนาดนี้ ผิดเพราะอะไร ทำไมถึงผิด ผิดอย่างไร แล้วบอกว่า มันสมควร สมควรมากเลย ไอ้พุทธ พจน์หรือพระไตรปิฎกนี้ สมควรมากเลยสำหรับทางวิชาการ ปรัชญา สมควรมาก สำหรับปรัชญา

แต่ปฏิบัตินี้ เราปฏิบัติแล้วนี้ ถ้าเราไปติดอยู่นี้ ถ้าปฏิบัติไปติดปฏิบัตินี้ ไปติดทาง วิชาการ มันจะปฏิบัติได้อย่างไร ขนาดหลวงตาท่านเรียนจบมาแล้ว หลวงปู่มั่นท่านยังให้ เก็บใส่ลิ้นชักเลย แล้วให้ปฏิบัติตามความจริงของเราไป

แล้วนี้ วิทยานิพนธ์ของแต่ละบุคคล คือคนประสบการณ์จริงทำได้จริง มันจะเป็นความจริงขึ้นมา เขาต้องกลับไปนอนสะดุ้งหลายคืนเลยละ เพราะเขาไม่เคยเจอ (หัวเราะ) ประธานานะ แล้วเราก็อุดกับเขานะ เราส่งสารเขาอยู่นะ เราบอกเขาอย่างนี้ เราบอกเขาว่า มีพูดอย่างนี้องค์เดียว ในโลกนี้มีองค์เดียว ในโลกนี้ก็มียกย่ององค์เดียวเท่านั้น นะไม่มีใครพูดอย่างนี้หรอก เพราะเขาไม่กล้าพูดกัน เขาไม่กล้าพูด

ถาม : เมื่อสักครู่พระอาจารย์พูดถึงเรื่องภพภูมิ ซึ่งต้องสอนนักเรียน ขอทราบ กราบเรียนถามว่า ผู้ที่จะต้องไปเกิดในภูมิของเทวดา แล้วผมจะต้องปฏิบัติอย่างไร?

หลวงพ่ : ถ้าพูดไปปฏิบัติไม่ได้หรอก ปฏิบัติให้เกิดเป็นเทวดาไม่ได้ เพราะมันคิด สิบบนใจ กรณีอย่างนี้เราจะเถียงกลับ เราเอามาย้อนกลับ เอาไว้อ้อนกลับเวลาพวกโยมนี่ อ่านหนังสือแล้ว ว่าพระศรีอริยเมตไตรยเกิดแล้วนี้ ปฏิบัติแล้วจะปฏิบัติง่าย

ทุกคนก็อยากจะไปเกิดในภพของพระศรีอริยเมตไตรยใช่ไหม ความหมายเราทุกคนอยากไปเกิดในภพพระศรีอริยเมตไตรย เราก็กถามกลับว่า

“แล้วมึงมีสิทธิ์อะไรไปเกิดละ มึงเอาสิทธิ์อะไร”

ถ้าจะไปเกิดในภพพระศรีอริยเมตไตรย อย่างนี้เองต้องทำอะไร การเกิดและการตายมันอยู่ที่การกระทำของเรา เองปรารถนาเองอยากไปเกิดในภพพระศรีอริยเมตไตรย แล้วเองทำอะไรถึงจะได้ไปเกิดในภพพระศรีอริยเมตไตรย แต่ถ้าเองทำเหตุให้พอแล้วนะ เองปรารถนาเองจะได้ไปเกิดในภพพระศรีอริยเมตไตรย มันอยู่ที่การกระทำของเรา ต่างหากละ ไม่ใช่ว่าอยู่ที่อยาก อ่านตำรับตำรานะ พระศรีอริยเมตไตรยแล้วจะได้ไป

นี่ก็เหมือนกัน ไอ้ภพภูมินี้ กรณีถ้าคำถามอย่างนี้ เป็นหมอเป็นครู มันก็เหมือนกับที่ อาจารย์อะไรนะ ที่มาจากวชิระ เขามาถามว่า

“คนตายก่อนตาย ๒-๓ วันนี้ อาการของคนตายจะเป็นอย่างไร แล้วเราจะส่งคนตายให้ไปได้อย่างไร”

เขาว่าเขาจะเอาไปสอนพวกนิสิตแพทย์ สอนพวกพยาบาลเพื่อว่าเวลาคนใกล้ตายจะได้ส่งให้เขาไปดี บอก “มันเป็นไปไม่ได้หรอก คนเราเวลาพะงาบๆ เกือบตายแล้วนะ ตายแน่นอน หมอวินิจฉัยว่าตายแล้วนะ มันยังฟื้นขึ้นมา อยู่ได้ ๔๐ ปีเลย มันอยู่ที่เวรอยู่ที่กรรม”

อยู่ที่เวรที่กรรมที่เขาทำมา แล้วคำว่า อยู่ที่เวรที่กรรมนี้ แล้ววุฒิภาวะของหมอ นี้อุณหภูมิภาวะของพยาบาลนี้ เขาจะไปเข้าใจเรื่องจิตของ แต่ละดวงวิญญาณได้อย่างไร แล้วเขาจะมาส่งได้อย่างไร บอกคนนี้อยู่ได้อีก ๕ ปีเลย คนนี้ไม่มีอะไรเลย คนนี้แข็งแรงมากเลย ผลอ่อนแอเดียวช็อกตายคาเตียงเลย ยังไม่ได้ส่งเลย มันตายไปแล้ว แล้วอย่างนี้จะเอาตรงไหน

ย้อนกลับมาตรงนี้ เพราะทางวิชาการจะเป็นอย่างนี้หมด

แล้วปฏิบัติอย่างไรถึงได้ไปเกิดเป็นเทวดา เป็นพรหม

ถ้าเป็นกรรมฐานนะ เกิดเป็นเทวดา เป็นพรหม พระผู้ที่ปฏิบัติไม่ยากไปมาก เพราะไปเกิดเป็นเทวดา เป็นพรหมนี้ คิดดู เป็นพรหม อย่างน้อย ๘๐,๐๐๐ ขึ้นไป ๘๐,๐๐๐นี้ ศาสนาเรานี้อีก ๕,๐๐๐ ลงมาอีกที โลกกำลังปั่นป่วนเลย เขาไม่ยากไป เพราะเวลามันช้าไง เขาอยากเกิดเป็นมนุษย์ แล้วปฏิบัติให้พ้นทุกข์ การพ้นจากทุกข์นี้ สำคัญกว่าการไปเกิดในที่ไหนทั้งสิ้น

นี่พอเกิดเป็นเทวดา คนเราถ้ายังไม่ถึงจะพ้นทุกข์นี้ ทำความดี ความดีให้ผลตอบแทนเป็นความดี แล้วจะปฏิบัติอย่างไรถึงเป็นเทวดา มนุสสเดรัจฉาน มนุสสเทโว มนุษย์ เทวดา มนุสสเทโว ร่างกายเป็นมนุษย์จิตใจเป็นเทวดา เทวดาคือการเสียสละ การดูแลสมบัติสาธารณะ ไม่ต้องไปเกิดเป็นเทวดาก็เป็นเทวดาในร่างกายมนุษย์

ถ้ามันเป็นเทวดาในร่างกายมนุษย์นี้ เวลาตายไปมันจะไปไหน “สุคติ” ปัจจุบันนี้สุคติ ปัจจุบันนี้มีความสุข ตายไปมันจะทุกข์ได้อย่างไร วันนี้ดีพรุ่งนี้จะลำบากไหม คือก็

ปฏิบัติตัวให้ดี ทำตัวให้ดี มันเป็นเทวดาอยู่แล้ว เป็นเทวดาตั้งแต่เป็นมนุษย์ อย่างถ้าบางคน ก้าวร้าว ทำลายเขาทั่วไป มนุษย์เคราะห์โน สัตว์บางตัวนะ ดูหมิ่นยังกระดิกหาง ดูแลเจ้านายมัน อันนี้ กัดหมดเลยนะ กัดเขาทั่วไปหมดเลยนะ ยิ่งกว่าสัตว์เคราะห์จាន มนุษย์เคราะห์จាន รังการเป็นมนุษย์ แต่จิตใจเป็นสัตว์ ตายไปก็ตกนรกอเวจี ทำอย่างไร นี่ทำอย่างนี้มันถึงจะเป็นจริง

ถาม : หลวงพ่อ ขอโอกาสครับ การที่หลวงพ่อบุญเทศน์ เหมือนกับการสอนเด็กหัดเดิน เกือบตลอดเวลา แล้วหลวงพ่อบุญไหมครับ ว่าหลวงพ่อบุญรู้ลึกอย่างไร?

หลวงพ่อบุญ : บุญ ทำไมจะไม่บุญ บุญมาก บุญมันคืออย่างหนึ่งนะ แต่ต่อไปนี้ การสอนมัน เหมือนการสอนเด็ก การสอนเด็กก็ต้องสอน เพราะทำไมไม่รู้ไหม เพราะมันเป็นวาสนาของแต่ละบุคคล เราไปสอนที่ธรรมศาสตร์ เด็กที่ธรรมศาสตร์มันมาหาเรา เพราะเด็กวิทยาศาสตร์ธรรมศาสตร์นี้ มันบอกเลยนะว่า

“หลวงพ่อบุญนี้ พุคเร็วมากเลย”

แล้วพุทที เพราะเขาจัดให้พุทครั้งละ ๒ ชั่วโมง ๓ รอบ นี่พุทเป็นชั่วโมงๆ นี่ไม่เห็นน้อยเลยหรือ เขาสงสารนะ เขาบอกเขาเห็น้อยมาก เขาเห็น้อยแทนเรานะ บอกว่า “เห็น้อยสิบหลายเลยนะ ภู่นะเห็น้อย”

แต่ ! แต่เพราะเราคิดแบบครบวงจรใจ แบบครบวงจรหมายถึงว่า ตอนนีชีวิตเรายังทำการได้ คือเรายังหนุ่มแน่น พอเรายังหนุ่มแน่น สิ่งใดที่เป็นประโยชน์นี้ เราจะทำได้ แล้วสิ่งปัจจุบันนี้ เทคโนโลยีมันมี เราพุทไว้มากไว้น้อยขนาดไหนมันอัดเทปไว้อนาคตตรงนี้จะใช้ประโยชน์ แล้วอย่าหวังว่าเราจะพุทอย่างนี้ได้ตลอดไป อีกหน่อยพอเราแก่เฒ่าแล้วนะ เราจะพุทอย่างนี้ได้ รังกายเราจะไม่ให้

นักกีฬาฟันนี้ มันมีแค่ใช้ นักฟุตบอล เวลาของนักฟุตบอลอาชีพนี้ ๕ ปี ๑๐ ปีมันก็หมดอายุการใช้งานแล้ว รังกายของเรานี้มันจะหมดอายุการใช้งานข้างหน้า

“ในเมื่อร่างกายมันจะหมดอายุการใช้งานข้างหน้า ในปัจจุบันนี้ ถ้ามันยังพอใช้งานได้ เราใช้งานมัน แล้วใช้งานเก็บไว้เป็นหลักฐาน เพื่อประโยชน์ในอนาคต”

ไม่ใช่ที่เราจะพูดอย่างนี้ให้ฟังไปได้ตลอดรอดฝั่งหรอก สักวันหนึ่งมันจะหมดอายุการใช้งาน พอหมดอายุการใช้งานแล้ว ก็จะมานั่ง เอ้อ มาเห็นหลวงพ่อก็กลับ เพราะหลวงพ่พูดไม่ไหวแล้ว อนาคตต้องถึงเวลาต้องถึงตรงนั้นแน่นอน นี่พอถึงเวลานั้นแน่นอนแล้วนี่ ตรงนี้ไงที่เราพูดเมื่อกี้ กลับมาเรื่องหนังสือนี้ ถ้าเขามีวุฒิภาวะ เขามีคุณสมบัติที่เขาได้วิทยานิพนธ์ในชีวิตของเขา ที่เขาได้ประพฤติปฏิบัติแล้วนี่ เขาควรจะเก็บข้อมูลอย่างนี้ไว้เพื่อประโยชน์กับสังคมโลก

หลวงปู่มัน ท่านบอกท่านเทศน์ หลวงตาท่านเล่าให้ฟัง หลวงปู่มัน ก่อนที่ท่านจะปรินิพพานะ

“หมู่คณะ ผมนี้สอนมาทั้งชีวิตนี้ หมู่คณะนี้คิดอะไรกันบ้างหรือเปล่า”

หลวงตาท่านบอก

“คิดๆ คิด คิดเต็มหัวอกเลยครับ คิดมาก คิดจะเก็บข้อมูลที่หลวงปู่มันสอน คิดจะทำสิ่งนี้ไว้เพื่อประโยชน์กับโลกนี้ แต่ปัจจุบันนี้งานของตัวเองมันยังเอาตัวไม่รอดนะ งานของตัวเองสำคัญกว่า”

หลวงปู่มันบอก “เออ ไซ้ เอาตัวเองให้รอดก่อน”

มันเป็นเหมือนกับข้อสัญญากันไว้ ระหว่างหลวงปู่มันกับหลวงตา หลวงปู่มันท่านพูดอย่างนี้ หลวงตาก็รับปากไว้ใจ “คิด คิดอยู่เต็มหัวอก ว่า คำสอน หรือสิ่งดำรงชีวิตของหลวงปู่มันนี่ จะจดจำไว้เป็นคติตัวอย่าง”

มันถึงมีปฏิปทาพระชุกคกรรมฐาน มันถึงมีประวัติหลวงปู่มันนี่ไง แล้วหลวงตาท่านพูดทุกทีเลย “เสียดายมากไม่มีเทป! เสียดายมากไม่มีเทป! เสียดายมาก!”

หลวงปู่มันนิพพานแล้ว วันเผาศพหลวงปู่มันที่วัดป่าสุทธาวาส เทปเครื่องยักษ์สมัยโบราณถึงได้มาเครื่องแรก มาต่อเมื่อหลวงปู่มันนิพพานแล้ว ถ้าเทปอย่างนั้นมาแล้ว หลวงปู่มันเทศน์ อัดใส่เทปไว้นะ เราจะมีบุญหู เราจะมีบุญได้ยิน เห็นไหม เราอยู่ในเหตุการณ์อย่างนี้มา เวลาที่พูดอยู่นี้ ที่พูดว่าเบื่อไหม “เบื่อฉิบหายเลย”

แต่ที่พูดนี่นะ ไม่ได้ฟังกันแค่นี้ พูดนี่นะถ้าไปลงอินเตอร์เน็ตมันไปรอบโลก ทำเพราะเหตุนั้น แล้วมั่นใจ แล้วมั่นใจว่า อย่างที่ โทษนะ พูดอย่างนี้เหมือนวัดรอยเท้าไม่ใช่วัด เหมือนหลวงตาพูดนะ มั่นใจว่า

“สอนไม่ผิด”

มันมั่นใจว่า ถ้าผิดนะ กูไม่กล้าเอาอินเตอร์เน็ต กูออกรอบโลก เดียวเวลาเขาคำนมาถูกต้องไม่ได้ มั่นใจตั้งแต่อดีตมาตั้งแต่ครั้งแรก แล้วเทพตั้งแต่ครั้งแรกแล้วพูดมาจนถึงปานนี้ ให้ใครชี้ผิด ชี้ถูกมาแล้วบอกว่าผิด แล้วให้มาหาเรา บอกว่าผิด แล้วเอามาหาเราเลยว่าเราสอนผิด มันถึงกล้าพูดไง แล้วกล้าเก็บข้อมูลนี้ไว้ แต่ถ้าเราไม่รู้จริงนะเราไม่กล้าทำเลย เพราะกลัวเขาจะมาถอนหงอก ไม่กล้า ไม่กล้า

เราคิดว่าพวกนั้นเขารู้ เขาถึงทำกันอย่างนี้ เขาไม่กล้าพูด ไม่กล้าทำ ไม่กล้าเอาความเห็นส่วนตัวออกมา เพื่อประโยชน์สังคมเลย ถ้าเขามีความจริงเขาต้องกล้าเอาสิ่งนี้ออกมาพูดเพื่อประโยชน์ของสังคม

ดูหลวงตาท่านเสียด้ายหลวงปู่่มั่นมาก เสียด้ายคำสอนที่ท่านไม่ได้อัดเทปไว้ นั้นท่านยังจำมา แล้วยังมาเขียนได้ ๒ เล่ม

ประวัติหลวงปู่่มั่นเล่มหนึ่ง

ปฏิบัติพาพระชุดงกรรมฐานอีกเล่มหนึ่ง

เป็นสัญญาไว้กับหลวงปู่่มั่นแล้วท่านก็ได้ทำ อุดดำห์ไปเรียนพิมพ์ดีดนะ พอเสร็จแล้วทั้งหมดเลย ได้ทำตามสัญญาครบบริบูรณ์แล้ว แล้วเป็นการเชิดชูครูบาอาจารย์เราด้วย แล้วเป็นการรื้อฟื้นศาสนาด้วย

ศาสนาในวงปฏิบัติเมื่อก่อนไม่มีใครมั่นใจและไม่มีการกล้ากระทำ พอครูบาอาจารย์ยืนยันว่าสิ่งนั้นมีจริงๆ เรามาอยู่ที่โพธารามใหม่ๆ แล้วเพื่อนๆ มาเยี่ยม เราเอาประวัติหลวงปู่่มั่นให้เขาเอาไปอ่านกัน เขากลับมาหาเรานะ คนทำอย่างนี้ได้มีหรือเป็นไปได้ไม่ได้ ไม่เชื่อ! เพื่อนเราเอง ให้ประวัติหลวงปู่่มั่นไปอ่าน เขาบอกว่าคนทำอย่างนี้ได้มีหรือ ไม่เชื่อ! ก็กรรมของมึง แต่เราเชื่อ เราเชื่อแล้วเราเอามาแจกเอง

เมื่อก่อนสมัยหลวงตาท่านแจกหนังสือใหม่ๆ เวลาเราไปบ้านตาคณะ เราจะเอามาที่เป็นปึกคัพๆ เลย ไปบ้านตาคณะเขาไปเอาลาภสักการะ เขาไปเอาของใช้กันนะ เราไปขนหนังสืออย่างเดียว เราไปขนหนังสือกับขนหนังสือจนพระมันรู้กันนะ เราไปนี่ ไปจอดที่โกดังเลย หนังสือกับหนังสือไม่มีอย่างอื่นเลย แล้วเราแจกอย่างเดียว

โพธารามนี่แจกอย่างเดียว เพราะประสาเราเนี่ย เรามั่นใจคำสอน คำเทศน์ของท่าน แล้วถ้าใครได้อ่าน เราว่ามันจะได้บุญมาก แต่มันอ่านเสร็จแล้วมันกลับมาบอกว่าไม่เชื่อเลยๆ ไม่เชื่อ เออ ประารถนาดีกับเขา ทำดีขนาดนั้น แต่ก็ไม่ได้ประโยชน์อะไร ทำไปแล้ว

พูดถึงว่า เปื่อใหม่ เวลามันเปื่อไม่เปื่อนี้ ดูอย่างหลวงปู่เจี๊ยะ หลวงปู่เจี๊ยะท่านพูดกับเรานี้

“หงบเอ๊ย เรานี้เทศน์ไม่ค่อยออกเลยนะ” แต่มันคืออย่างเดียวนะ เวลาคำถาม ถ้าคำถามมันกระเทือนใจท่านนะ โอ้โฮ ไหลเลย

นี่ก็เหมือนกันเปื่อใหม่ เปื่อ แต่สังเกตได้ไหม เวลาพูดนะไปเรื่อยๆ แต่เวลามันกระเทือนใจ มันไปหมดเลย กระเทือนใจหมายถึง กระเทือนความรู้สึกอันนั้นนะ ออกเต็มที่แล้ว เปื่อ แต่ถ้ามันกระเทือน ประสาถ้าหลวงตาพูดกระเทือนธรรมะนี้ ไหลเลย ถ้าไหลนั้นนะแรงมาก แต่ไม่ได้นานหรอก

โดยธรรมชาติ เราเปรียบนะเพราะในชีวิตเรานะ เหมือนกับพวกครูนี้ใช้เสียงทั้งวันนี้เจ็บมาก พวกครูกับพวกนักร้อง นักร้องต้องถนอมเสียงมาก แล้วเรานี้ ตะปี้ตะบันมา ก็ปีแล้ว แล้วต่อไปเสียงนี้มันจะเปลี่ยนไปเรื่อยๆ เราจะบอกให้เลยนะ อายุการใช้งานของร่างกาย ของลำคอของหลอดเสียงมันไม่นานหรอก แต่เราตอนนี้ทำได้เราก็ทำไปเรื่อยๆ บางทีนะเจ็บมาก เจ็บมากก็ต้องอมยาๆ เดี่ยวนี้ ทุกคนเข้ามา ต้องหล่อน้ำ ต้องหล่อน้ำ เอน้ำจิบไว้ๆ นี่เพื่อใคร แต่ถ้าพูดถึงอยากอยู่คนเดียว อยู่คนเดียวนี้สบายมากเลย แต่สำหรับเรา พวกเรานี้อยู่ในวงการศาสนา เห็นไหม

เราดูสิ เราดูหนังสือคุณเทศน์ครูบาอาจารย์ หลวงตานี้เราจะซึ่งใหม่ สะเทือนใจมาก แล้วจะมีคุณสมบัติมีเนื้อหาสาระอย่างนั้น ดูว่าจะมีสักเท่าไร นั่นถ้ามีแล้วเรายังเสียคายนะ เสียคายที่ไม่ได้อัดเทปมาตั้งแต่ปี ๓๐ (๒๕๓๐) มาเริ่มอัดเทปมาตั้งแต่ปี ๓๘ (๒๕๓๘) เกือบ ๑๐ ปีทิ้งไป

ถ้าได้ตรงนั้นมาด้วยนะมันจะสมบูรณ์ นี่มันลอยไปในอากาศไปแล้ว เพราะตอนนั้นไม่ได้อัด แล้วพอมาดอนนี้ ทุกคนก็มาท้วงมาติง คนที่เขาเห็นดีด้วยนะ เขาก็จัดให้ เขามามาให้ เราก็ก็นั่นด้วย เพื่อประโยชน์กับ.. อย่างที่ พระกัศสปะพูดไง พระพุทธเจ้าถาม พระกัศสปะ

“กัศสปะเอ๋ย เธอก็อายุ ๘๐ ปานเรา ทำไมถึงต้องถือธุดงค์คว่ำตรอย่างนี้ล่ะ”

พระอรหันต์ด้วยกัน พระกัศสปะ บอกว่า

“ข้าพเจ้าไม่ได้ทำเพื่อข้าพเจ้าเลย ข้าพเจ้าทำเพื่ออนุชนรุ่นหลัง อนุชนรุ่นหลังเขาจะได้มีคติ มีแบบอย่างที่เขาจะได้ประพฤติปฏิบัติไป”

ทำเพื่ออนุชนรุ่นหลัง ทำเพื่อสิ่งที่เขาจะเดินตาม ไอ้ที่พูดๆ อยู่เนี่ย เราตายไปแล้ว เสียงนี้ยังอยู่เราตายไปแล้วมันยังอยู่แล้วอย่างไรถ้าใครไปฟังเห็นไหม อย่างที่หลวงตามานะ ใครๆ ก็อยากให้เห็นตัวจริงๆ ไอ้ที่อนาคต ใครๆ ก็อยากไปดูเสีย ในกรุงจัมมันไว้แล้วก็ไปดู ไปเห็นตัวจริงใจ เอวัง!